

น้องภูและพ่อน๊อต เริ่มต้นนับ 1 กับฟลอร์ไทม์ (ตอนที่ 1)

11 ตุลาคม 2551

เพิ่งแน่ใจว่าลูกเป็นออทิสติก แต่เค้าร่างกายแข็งแรง เดินได้ตอน 9 เดือน วิ่งได้ตอน 10 เดือน แต่มีอาการตาเหล่เข้าด้วยครับ และอาการที่เด่นชัดคือ ไม่สบตา เรียกไม่หัน ชอบเล่นล้อรถ ไม่เลียนแบบ พูดซ้ำ ไม่เรียกป้ามา บอกให้ไปนู่นมานี้ไม่ได้ ยังไม่รู้ว่าอะไรคืออะไรเลย สอนก็ไม่สนใจ ปัจจุบันเริ่มมองหน้าพ่อแม่บ้าง เริ่มพูดมากขึ้นแต่ไม่ค่อยรู้เรื่อง

ผมอยากปรึกษาบางเรื่องกับคุณพ่อและคุณแม่ที่มีประสบการณ์คล้ายกันนี้ เพราะตอนนี้เครียดมากๆจนกินไม่ได้เลยครับ ขออนุญาตรบกวนคุณพ่อและคุณแม่ที่พอมีเวลาว่างให้คำแนะนำได้ ถึงจะมากหรือน้อย ผมกับแฟนก็ต้องการมากๆเลยครับตอนนี้

โดย น๊อต.....

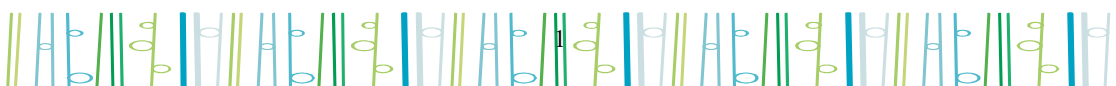
ใจเย็นๆ ค่ะ แม่ น้องดลมีประสบการณ์ใกล้เคียงแบบนี้มาก่อน ขอยืนยันว่าเด็กทุกคนพัฒนาดีขึ้นได้ อยากให้คุณน๊อตตั้งหลักให้ได้เร็วๆ ลูกคุณกำลังคอยความรักและความรู้จากคุณอยู่ ชั้นแรก อยากให้อ่านหลายๆ กระทั่งจากเว็บบอร์ดนี้ จากนั้นก็หาหนังสือที่เกี่ยวข้องมาอ่าน และที่สำคัญคือโภชนาการที่ดี การดูแลเอาใจใส่ และเพิ่มเติมพัฒนาการให้ลูกตลอดเวลา เจียนเอาดูง่าย แต่เอาเข้าจริงแล้วพ่อแม่ต้องทุ่มเทมากๆ เครียดบ้าง ท้อบ้าง สงสารลูกบ้าง ก็โอเคค่ะ แต่อย่าปล่อยให้เสียโอกาสทองในการพัฒนา ลูกตั้งแต่ยังเล็กนะค่ะ คุณพ่อต้องคิดว่ารู้อาการลูกเร็ว เสียใจเร็วก็จริง แต่โอกาสในการพัฒนาลูกก็มาเร็วเช่นกัน

โดย : แม่ น้องดล.....

เข้าใจและเห็นใจอย่างมากกับสิ่งที่ทั้งคุณและภรรยา กำลังเผชิญอยู่ และขอเป็นกำลังใจให้ผ่านพ้นช่วงนี้ไปให้ได้ (อย่างเร็วที่สุด) เพื่อลูกของคุณทั้งสองเอง เพราะลูกจะดีขึ้นได้ด้วยพลังที่พ่อแม่มีให้ พ่อแม่ตั้งมั่น (ทางจิตใจ) ได้เมื่อไหร่ โอกาสพัฒนาของลูกก็จะมีเมื่อนั้น

อย่าลืมว่า เมื่อตั้งมั่นได้แล้ว ให้เริ่มต้นช่วยเหลือลูกได้ด้วยตัวคุณเอง สามารถหาอ่านได้เพิ่มเติมจากหนังสือของ "พุทธิตา" ทั้งเล่ม 1 - 3 ส่วนเล่ม 4 จะเป็นประสบการณ์ของคุณพ่อคุณแม่คนอื่นที่ผ่านเส้นทางนี้มาแล้ว

โดย *****

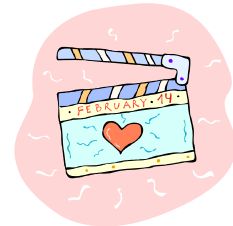

ขอบคุณมากๆเลยครับ ตอนนี้ย้ายลูกไปเลี้ยงอีกบ้านนึง เพราะปกติเลี้ยงเองอยู่ในเคาเตอร์ทำงานเลย มีเสียงรบกวนประสาทอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เค้าเกิดแล้ว และที่ร้านก็ไม่มีคนช่วย ทำกันเอง เลี้ยงลูกกันเอง เอาใจใส่ลูกน้อยเกินไป ตอนนี้รู้สึกว่ามันตัวเองผิด ที่ไม่เอาใจใส่ดูแลลูกให้มากกว่านี้ตั้งแต่แรก ตอนนี้ลูกหลับ ผมก็จะพยายามเข้ามาอ่านประสบการณ์ต่างๆที่นี้ และวิธีดูแลลูกที่ถูกทาง อยากอ่านหมดทุกหัวข้อและทุกกระทู้เลย แต่ตอนนี้เวลาทั้งหมดทุ่มไปให้ลูกเต็มที่ ผมเลิกไปออกกำลังกายทันทีที่รู้ว่าเค้าเป็น และความเครียดที่เราคิดว่าจะเก็บกดมันเอาไว้ได้ กลับทำไม่ได้เอาซะเลย เมื่อไหร่ที่อยู่คนเดียว แ่คิดย้อนหลังไป ก็ร้องไห้ทุกที แต่จะเป็นอย่างนี้ไปนานไม่ได้ เพราะอาจทำให้แฟนผมหมดกำลังใจไปด้วย

โดย นี้อต.....

ให้เวลากับตัวเองหน่อยนะคะ เราก็มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ต้องใช้เวลาปรับตัว อย่าคาดหวังตัวเองมากเกินไป อะไรที่ผ่านไปแล้ว ก็ให้ผ่านไป อะไรที่ทำไมถึง ก็อย่าไปวิตกทุกข์ร้อนเกินเหตุ อยู่กับปัจจุบันนะคะ "ทำงานตรงหน้า" ให้ดีที่สุด

ย่านะคะ เดี่ยวนี้ออกทิสติกไม่น่ากลัวเหมือนเมื่อก่อนหรอกค่ะ

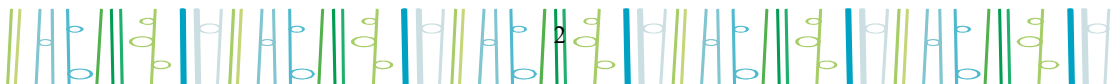
โดย : กิ่งแก้ว.....

พ่อแม่ทุกคนเจออย่างนี้ก็มีมักโทษตัวเอง ดิฉันเองก็เคยถามตัวเองว่าทำอะไรผิด รู้สึกแย่มากๆ จนมาคิดได้ว่าเราก็กเลี้ยงลูกแฝด 2 คนมาเหมือนกัน คนหนึ่งสบายดี แต่อีกคนไม่สบายตอนอายุประมาณ 2 ขวบ จนถึงเดี๋ยวนี้ร้องเกือบ 4 ขวบแล้ว ก็ยังไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอะไร แต่ความรู้สึกเปลี่ยนไป จากที่เคยคิดว่าลูกจะพูดได้มัย จะเข้าห้องน้ำเป็นหรือเปล่านั้น จะกินข้าวเองและช่วยเหลือตัวเองได้แค่ไหน ช่วงเวลา 2 ปีที่ผ่านมาการฝึกฝน และเห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของเขา เดี่ยวนี้คิดว่าลูกเรียนได้ และจะจบมัธยมปลาย บางที..บางทีคงมีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัย

อยากบอกว่าอย่าหมดหวัง อย่าท้อแท้คะ เริ่มวางโครงการช่วยเหลือน้อง ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ต้องฝึกด้านไหนบ้าง อาทิตย์ละกี่ชม พยายามทำให้ได้ เริ่มพาน้องไปหาครูฝึกหรือยังคะ แรกๆจะลำบากมาก แต่ต่อไปจะค่อยๆดีขึ้นคะ

โดย : [Twinmom2](#).....

ขอบคุณมากเลยครับ ทุกความเห็นมีประโยชน์กับผมมากๆเลยครับ ตอนนี้ตั้งสติได้ดีขึ้นมาก เล่นกับลูกไป สอนไปด้วย เราเห็นเลยว่าอาการดีขึ้นได้จริงๆ ส่วนที่ถามว่าพาไปหาครูฝึกหรือยัง ตอบว่ายังครับ วันจันทร์ผมจะติดต่อไปที่โรงพยาบาล และจะได้ให้หมอประเมิน ว่าต้องฝึกอะไรบ้าง และฝึกอย่างไร ตอนนี้ได้แต่อยู่กับลูกตลอดเวลา

เมื่อก่อนผมให้เค้าดูวีซีดีมากเกินไปด้วย ตอนนี้อยู่ดูมาได้ 5-6 วัน เค้าพูดมากขึ้น มองหน้าผมกับแฟนบ่อยขึ้น และเค้าพูดบ้างคำได้ เช่นคำลงท้ายเพลงที่ฟังจาก VCD ตอนแรกผมก็คิดว่าเค้าจะร้องเพลงอื่นที่ไม่เคยฟังจาก VCD ไม่ได้ เลยลองร้องเพลงที่แต่งเองกับแฟนสั้นๆ ร้องให้เค้าฟังหลายรอบ เค้าก็พูดคำลงท้ายแต่ละประโยคได้ แต่ไม่ชัดเจนเท่าไร ก็เป็นกำลังใจเล็กๆให้ผมกับแฟนได้มากมาย ผมเครียดอยู่หลายเรื่อง แต่กำลังพยายามอยู่ครับ

โดย นี้อ.....

ลองจัดเวลามาอบรมเรื่อง Floortime ที่มหิดลดูนะคะ จะได้ประโยชน์มากและสามารถทำเองที่บ้านได้ตลอดเวลา เป็นกำลังใจให้คะ เดี่ยวนี้มีลูกเป็นออทิสติกไม่ลำบากเหมือนแต่ก่อนแล้ว ขอเพียงมีความตั้งใจ อดทน และมีวินัยในการฝึกฝนนะคะ

โดย : แม่ก้อย

ขอบคุณแม่ก้อยมากเลยครับ คือว่าผมอยู่ จ.ชัยภูมิ แล้วเวลาพาลูกเดินทางไป กทม จะมีปัญหานิดหน่อย กว่าที่จะถึง กว่าที่จะพบหมอ กว่าที่จะกลับ เพราะเค้าไม่ยอมกินข้าวและไม่กินอย่างอื่นเลย กินแต่นม

โดย นี้อ.....

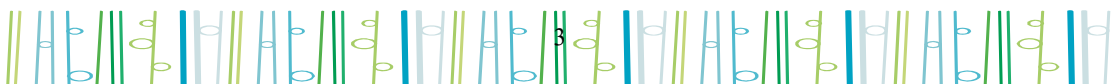
อบรมฟลอร์ไทม์ เอาลูกมาไม่ได้คะ อบรมเฉพาะผู้ปกครอง แนะนำเหมือนแม่ก้อยคะ อย่าเปิด "หน้างาน" มากเกินไป หัดทีละอย่างสองอย่าง ลูกก็จะ ๑ ดีขึ้นได้คะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ลูกดีขึ้นบางอย่าง จนทำให้ผมกับแฟนมีกำลังใจขึ้นมากเลยครับ

1. เค้ามองหน้าผมกับแฟนมากขึ้น เรียกหันบ้างครั้ง (ถ้าไม่มีเสียงรบกวน) และไม่มีคนอื่นอยู่แถวๆนั้น
2. ผมกับแฟนร้องเพลงที่แต่งเองสั้นๆ ที่เค้าไม่เคยได้ยินจากทีวีหรือวีซีดี พอร้องไปหลายรอบ เค้าก็ร้องคำลงท้ายได้ แต่พอหยุดร้องเพลงนี้ไปสักพัก แล้วกลับมาร้องใหม่ รอบแรกเค้าจะไม่ร้องตามเลย พอรอบสองรอบสาม เค้าจะเริ่มร้องคำลงท้ายแต่ละประโยคได้
3. ผมเอาหมูปิ้งเคี้ยวๆแล้วเอาใส่ปากเค้า เค้าไม่ไว้วางใจ แต่คายทิ้ง เหมือนจะชอบรสชาติ แต่ไม่คุ้นของที่หยาบกว่าของเหลว

ผมเชื่อแล้วว่า ทีวี วีซีดี และการไม่เอาใจใส่ลูกที่อยู่ในช่วงแรกเกิดของผมกับแฟน เป็นส่วนหนึ่งของอาการที่ลูกเป็นอยู่ในตอนนี้ ผมก็ได้แต่หวังว่า ความพยายามเอาใจใส่ดูแล และทุ่มเวลาให้กับลูก จะเป็นการลดความผิดที่ผมกับแฟนได้ละเลยกับลูกไปในช่วงที่เค้าต้องการ ผมไม่เคยร้องไห้มานาน

มากๆ นานจนจะจำไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ แต่พอเรื่องของลูกในครั้งนี่ แค่อยุคนเดียวหรือยืนล้างขวดนม ถ้ามคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา ที่ผมไม่ค่อยใส่ใจลูก น้ำตามันก็เอ่อมาจนห้ามไว้ไม่อยู่ทุกที ขอให้ลูกดีขึ้นๆ จะเหนื่อยก็ไม่กลัว จะขอคำแนะนำต่างๆจากแม่ๆที่นี่ตลอดไป ขอขอบคุณแม่ๆทุกท่านนะครับ

โดย นี้อต.....

มาเป็นกำลังใจให้ครับ ผมรู้ว่าลูกเป็นออทิสติกก็ประมาณ 1 ขวบ 8 เดือนเหมือนกัน ขออย่าว่าเราต้อง "เข้าใจ" มากกว่า "เห็นใจ" ลูกนะครับ และที่สำคัญและยากมากๆ คือต้องทำให้คนอื่น เข้าใจลูกของเราเช่นกัน ^_^

โดย : พ่อราม

มาเป็นอีกหนึ่งกำลังใจค่ะ ทุกปัญหาทางออกค่ะและต้องใช้เวลา พ่อแม่ทุกคนที่เข้ามาพูดคุยใน web นี้ ล้วนผ่านช่วงเวลานี้มาแล้วกันทั้งนั้นค่ะ แต่ทุกคนก็ยังยืนหยัดอยู่ได้ ด้วยความรักที่มีต่อลูก เหมือนที่แม่ ก้อยเคยบอกว่า ความรักที่ลูกมีต่อพ่อแม่ เป็นความรักที่ไม่มีเงื่อนไข เพราะฉะนั้นเราเองควรให้ความรัก ต่อลูกแบบไม่มีเงื่อนไขและไม่คาดหวังบ้าง สักวันพ่อแม่เองจะได้รับสิ่งมหัศจรรย์จากรักนี้ค่ะ จาก หนทางที่มองไม่เห็น ถ้าเราหยุด เราจะรู้ได้อย่างไรว่ายังมีทางเดินต่อไปได้อีก ถ้าเราบอกว่าทางมันมืด เราไม่ขวนขวายหาแสงสว่างนำทาง เราจะรู้ได้อย่างไร ว่าหนทางมีตั้งหลายทาง ให้เราเดิน....แม่ใจดี ขอให้คุณ not5 10tp เอาความรักที่มีต่อลูกเป็นแสงสว่างนำทางชีวิตต่อไปนะค่ะ

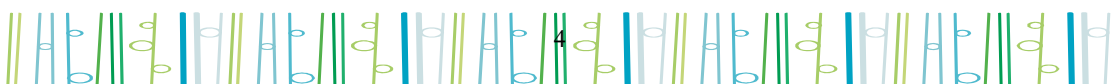
โดย : [jaidee](#)

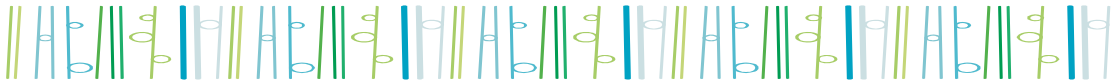
ขอบคุณคุณแม่ทุกท่านเลยนะครับ ตอนนี่ผมเริ่มใจเย็นขึ้นมากแล้ว และมีกำลังใจในการดูแลลูกของผม เต็มที่เลย คงมีอีกหลายเรื่องที่ผมยังไม่รู้ ว่าเรื่องไหนควรฝึกให้ลูกก่อน แต่จะพยายามทำให้เค้ามีความสุขก่อนเป็นสิ่งแรก แล้วเรื่องอื่นๆถ้านึกออก จะมารบกวนคุณแม่ทุกท่านที่นั่นะครับ ^^ วันนี้เป็น วันแรก ที่ผมกับแฟนไม่เครียดมาก หวังว่าอะไรๆจะดีขึ้นเรื่อยๆต่อจากนี้

โดย นี้อต.....

อีกคนค่ะ ลูกดีขึ้นได้จริงๆ ค่ะ อย่างที่ไม่คาดฝันเลยด้วย เพียงแต่ต้องใช้เวลาเขาด้วย แต่ละก้าวแต่ละ ขึ้นของเขาต้องการเวลา และความเข้าใจจากเราเป็นอย่างมาก สิ่งที่ได้เองมีมากมายนะค่ะ สภาพแวดล้อมต้องอ่อนโยนเหมาะกับเด็กเล็ก ไม่รบกวนวาย ไม่มีสิ่งกระตุ้นเร้ามากเกินไป (จดทีวี ห้ามสรรพสินค้า งานเลี้ยงเสียงดัง ฯลฯ)

ให้เขาได้อยู่ใกล้ชิดกับคนที่รักเขา อยู่กับคนที่คอยดูแลเอาใจใส่เขาด้วยใจ พาเขาทำในสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเขาและของเรา จับมือสอนให้ทำทีละขั้นตอนย่อยๆ พูดกับเขา บอกเขาให้เหมาะกับพัฒนาการทางภาษาของเขา (อย่าพูดยาวเกินไปถ้าลูกยังไม่เก่งหรือยังไม่พูด) มีตารางกิจกรรมในแต่ละวันที่สม่ำเสมอ เขาจะค่อยๆ เรียนรู้ว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง และความสม่ำเสมอจะทำให้เขารู้สึกมั่นคงภายใน

ลูกชายดิฉันเคยเดินเขย่งเท้า ไม่สบตา ไม่มีภาษา ตอนสองขวบสามเดือน ปัจจุบันห้าขวบแล้ว พูดเก่ง ตอบโต้เก่ง เกียงเก่ง แทบจะไม่มีพฤติกรรมของออทิสติกหลงเหลืออยู่เลย มีเหลืออยู่ก็น้อยมาก ๆ เขา อาจจะช้ากว่าเด็กอื่นในแง่ภาษาและสังคม แต่มีหลายๆ ด้านที่เร็วกว่าเด็กคนอื่น (คณิตศาสตร์ มิติ ดนตรี ความจำ อารมณ์ขัน วิธีแก้ปัญหาและวิธีมองโลกที่ไม่ซ้ำใคร ฯลฯ)

ค่อยๆ เรียนรู้จักลูกค่ะ แล้วเราจะค่อยๆ พบคำตอบในการนำพาเขามาสู่โลก ในการสอนเขาให้รู้จักโลก เขาเรียนรู้ได้ ในแบบของเขา ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจของเรา และความอดทนของเรา ดิฉันไม่ได้พาเขาไปฝึกที่ไหนเลยด้วยซ้ำ ทำเองตลอด (เลี้ยงลูกเอง ไม่ได้ออกไปทำงานค่ะ) พบว่ามันยาก แต่ก็ทำได้จริงๆ ค่ะ เอาใจช่วยค่ะ

โดย : ดุบดิบ

แม่เอมีห่างหายไปนานจากเวปแม่ก้อย (แต่แอบคิดถึงอยู่บ่อยๆ) ด้วยงานที่หนักขึ้น (เพราะหาเรื่อง ขยายกิจการ) และ ด้วยความที่เอมีเค้าก็พัฒนาไปได้มากแล้ว...อะไรๆ ที่เคยตึงเครียด ก็ลดลง การเลี้ยงดูลูกก็ง่ายมากขึ้นด้วย จะพาไปเที่ยวไหน แม่แต่เมื่อแม่ไปซื้อบั้ง ต้องเข้าไปลองเสื้อผ้า ลูกสามารถรอแม่ได้ อย่างเรียบร้อย น่ารัก แกรมด้วยการ เป็นคนคอยตี-ชม ว่าชุดนี้แม่ใส่แล้วเป็นยังไง สวยหรือไม่สวย..

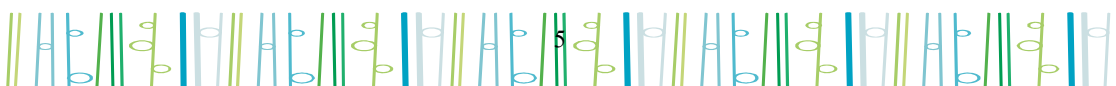
กระซู่ของคุณพ่อ ทำให้ความรู้สึกเก่าๆ ในอดีตมันพุ่งขึ้นมาในความทรงจำของแม่เอมี อยากเป็นกำลังใจให้มากๆ และที่สำคัญ อยากบอกว่า ลูกดิฉันได้จริงๆ ด้วยพลังแห่งความรัก ที่สองมือของพ่อ-แม่ จะช่วยนำพาลูก ออกจากโลกของตัวเอง และช่วยให้น้องพัฒนาขึ้นมาได้...

คุณพ่ออยู่ต่างจังหวัด เหมือนกับแม่เอมี เมื่อก่อนแม่เอมีรู้สึกโศกเศร้า ที่เราไกลบุคคลากร และสถานที่ฝึกต่างๆ แต่ไม่รู้ว่าเพราะภาวะจำเป็นนี้ ทำให้แม่เอมี สู้ ๆๆ เพราะรู้สึกว่าลูก ด้อยโอกาส ทุกวันนี่มองย้อนกลับไป อาจเป็นความโชคดียิ่งก็ได้

เพราะเรามีเวลาอยู่กับลูกมาก เราฝึกลูกเอง เกิดทั้งความรักและความผูกพันระหว่างเรากับลูกมาก จำได้ว่าเมื่อลูกอายุ 2 ขวบ ได้พาเข้าเนอสซู่ ลูกไม่เคยร้องไห้ ไม่เคยสนใจว่าแม่จะมารับ ผิดกับเด็กคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด...

ในเวปแม่ก้อยนี้ ความรู้เยอะค่ะ และยังมีแม่ๆ อีกหลายท่านคอยให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ เป็นที่พึ่งทั้งยามที่เรามีปัญหา หรือยามที่เราท้อแท้...และแม่แต่ยามที่เราดีใจ ที่ลูกมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ก้าวหน้าขึ้น มาเล่าสู่กันฟัง ให้พ่อ-แม่ ท่านอื่นๆ ได้ปลื้มใจไปด้วย และยังเป็นความหวัง เป็นพลัง ให้เรานำพาลูกไปยังจุดนั้น เหมือนกันค่ะ

โดย : แม่เอมี

เมื่อวานนี้ ผมได้อ่านหนังสือของพุทธิตาเล่มสีขาวแล้ว อ่านไปได้ 100 หน้าพอดี (อ่านตอนลูกหลับ) แต่
อ่านเรื่องแรกของแม่ฮ่องมารด์ แค่ 15 บรรทัด น้ำตาผมก็ไหลแล้วครับ ความรู้สึกมันช่างเหมือนกัน
อย่างเหลือเชื่อ ยิ่งอ่านไปถึงเรื่องของคุณแม่ฮ่องเดียว ยิ่งรู้สึกแย้ไปใหญ่ ต้องหยุดอ่านครู่หนึ่ง แล้วมอง
หน้าลูกของผมที่หลับอยู่ ผมคิดไม่ออกเลย ว่าอนาคตต่อไปนี้ ลูกของผมจะเป็นอย่างไร จากลึกลับจาก
กาม เลยแหวะชื่อหนังสือ พลังแห่งรักและปัญญา ก้าวไปกับลูกออกทิสติก และบูรณาการเพื่อลูกออกทิสติก
เพราะผมเชื่อว่ามันจะต้องมีประโยชน์กับผมและแฟนไม่มากก็น้อยอย่างแน่นอน

และการได้อ่านเรื่องราวต่างๆของคุณแม่หลายท่าน ทำให้ผม `เชื่อ` ว่าลูกของผมจะสื่อสาร และรับรู้
ความรู้สึกและเหตุผลได้อย่างแน่นอน ถ้าผมและแฟนทุ่มเทเวลาและความรักความเข้าใจให้กับเค้า

แต่ตอนนี้ ร้านของผมเพิ่งปิด ลูกก็หลับแล้ว ร่างกายของผมมันเหมือนจะปิดสวิชท์ให้ได้เลย เดี่ยวพรุ่งนี้
ตอนลูกหลับ ผมจะมาเล่าการเปลี่ยนแปลงของลูกของผมต่อนะครับ ตอนนี้ขอตัวไปนอนเอาแรงก่อน

โดย นี้อต.....

ทุกวันนี้ คุณแม่ฮ่องเดียวและคุณแม่ฮ่องมารด์เป็นคุณแม่ที่มีความสุขมาก ทั้งสองท่าน (รวมทั้งคุณ
พ่อคุณแม่ท่านอื่น ๆ อีกมาก) เป็นวิทยากรที่มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในการถ่ายทอดประสบการณ์
อันทรงคุณค่าในคุณพ่อคุณแม่ท่านอื่น ๆ หวังว่าวันหนึ่งคุณพ่อคุณแม่ฮ่อง คงจะทำได้เช่นกัน

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณอ.กิ่งแก้วและแม่ๆทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจผมและแฟน
ถ้าผมไม่ได้คำแนะนำจากแม่ๆที่นี่ และไม่ได้อ่านหนังสือ ผมคงต้องพาลูกเดินทางไกลๆ
เพื่อไปให้หมอเค่าฝึกพฤติกรรมบำบัดกับลูกอย่างแน่นอน

และเมื่อวานนี้ ตอนที่อยู่โรงพยาบาล ผมพาลูกไปหาที่หลับแถวๆหน้าห้องกระตุ้นพัฒนาการ
ผมเห็นเด็กคนหนึ่ง ร้องให้ออกมาจากห้องปรับพฤติกรรมอะไรนี่แหละ แล้วเด็กก็วิ่งเข้าไปกอดพ่อ ร้องให้
ไปหยุด พ่อก็ทั้งกอดทั้งหอม ทั้งลูบตัวไปทั่ว แต่ลูกก็ไม่ยอมหยุดร้อง

แล้วก็มีผู้หญิงเดินตามเด็กออกมา แล้วก็มาคุยกับพ่อและแม่ของเด็ก เค่าพูดว่า ถ้าอยู่ที่บ้าน ถ้าเค่าไม่
ยอมทำตาม ให้ยึดเอาของอันนี้ไป แล้วบังคับให้เค่าฟังก่อน

ผมได้พูดคุยกับคุณแม่บางท่านในที่นี้แล้ว และได้อ่านหนังสือเล่มสีขาวไปได้ 100 หน้าแล้ว ผมมองเห็น
เลย ว่าสิ่งที่ครูฝึกปฏิบัติกับเด็กที่ผมเห็นอยู่นี้ ไม่น่าจะใช้วิธีแก้ไขที่ดีในระยะยาว

ถ้าผมไม่ได้รับรู้ข้อมูลที่นี่ หรือจากหนังสือของพุทธิตา ผมก็คงไม่ต่างจากพ่อแม่ที่คอยเวลา ที่จะพาลูกไป
ให้ครูบังคับฝึกปรับพฤติกรรมแบบนี้แน่นอน

ผมรู้สึกว่าคุณโชคดีที่คุณแม่ที่นี้หลายๆท่าน ที่ได้รับคำแนะนำและวิธีการดูแลลูกที่ถูกต้อง ตั้งแต่ที่เริ่มรู้ว่าเค้าเป็นออทิสติก

หลังจากที่ผมปรับเปลี่ยนการดูแลลูก มาเป็นเอาใจใส่เค้ามากขึ้น เล่นกับเค้ามากขึ้น เวลาเพียงไม่ถึง 10 วัน ลูกของผมเริ่มมองหน้าผม มองแบบที่ไม่เคยมองมาก่อน ก่อนนี้ เค้ามองแค่ผ่านๆ แบบหันมาเห็นปั๊บ ก็หันเลยไปทันที

และตอนที่ผมเล่นซ่อนหากับเค้า เค้าก็เดินมาหาผมเจอทุกครั้ง ผมก็ใช้วิธีแบบที่คุณแม่ในนี้แนะนำ คือไปซ่อน แต่ซ่อนแบบไม่ให้เค้าเห็นนิดๆ ไม่ซ่อนให้เค้าหาเรายาก เค้าก็ชอบใจมากเลยครับ พอเดินมาเจอผม ก็เอามือมาจับ แล้วก็พูดว่า เอ่ ยาวๆ ทุกครั้งผมจะพูดจะเอ่ แต่ลูกออกเสียงได้แค่ เอ่

สิ่งที่ทำให้ผมและแฟนมีกำลังใจ ก็คือสายตาลูกมองมา ตั้งแต่เขาเกิดมา ผมยังไม่เคยเห็นลูกมองตาด้วยแววตาแบบนี้มาก่อนเลย

ผมเข้าใจว่าคนสมัยก่อนอาจจะไม่รู้จักรักออทิสติกเท่าไร แต่อาการที่ลูกของผมแสดงออก น่าจะบอกได้ถึงเหตุผลที่ลูกของผมไม่ยอมให้ใครบางคนกอด เพราะเค้าไม่ชอบในสิ่งที่คนนั้นกระทำกับเค้า

โดย นีต.....

วันนี้เป็นวันแรกที่ผมกับแฟนไม่ใส่แอมป์ให้ลูก พยายามจะพาเค้าเข้าห้องน้ำเพื่อให้เค้ารู้ว่าเวลาฉี่ต้องไปฉี่ที่ไหน แต่ไม่ทันสักครั้งเลยครับ ฉี่รดกางเกงไป 5 ครั้งแล้ว และเวลาที่พาไปเข้าห้องน้ำ ก็จะไม่ค่อยยอมเท่าไรเลย ปวดหัวมากเหมือนกัน

และตอนนี้มีเรื่องปวดหัวอีกเรื่องที่ไม่หายเลย ก็คือเค้าถ่ายแข็ง ถ่ายแข็งมาระยะหนึ่งแล้ว พยายามให้เค้ากินมะละกอ (บดผสมนมให้กิน) และกล้วยน้ำหว่า แต่ก็ไม่เห็นถ่ายนิ่มขึ้นเลย

แถมเวลาเดินทางไปหาหมอแต่ละครั้ง เค้าจะไม่ค่อยถ่ายเลย เป็นแบบนี้ทุกครั้ง อาจจะเครียดกับการเดินทาง เลยไม่ถ่ายท้อง ไม่รู้จะแก้ไขยังไงดี คุณแม่ท่านไหนมีวิธีเด็ดๆที่ใช้ได้ผล แนะนำหน่อยนะครับ

อ้อ อีกเรื่องครับ บางทีบางเวลา เค้าก็แสดงอาการไม่สนใจใคร เหมือนจะอยู่ในโลกของเค้า ผมเห็นทีไรเครียดทุกทีเลย พยายามพูดเบี่ยงเบน หรือเล่นหยอกอะไรเค้า เค้าก็ไม่สนใจเลย ก็รู้สึกท้อๆทุกทีที่เห็นเค้ามีอาการแบบนี้ แต่พอสักครู่ เค้าก็หาย เริ่มกลับมาสนใจเราอีกครั้ง....

การเล่นกับลูกให้ได้ทั้งวันนี้มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายอย่างที่คิดเท่าไรเลยนะครับ บางที เวลาที่เราหมดแรงหมดพลัง หมดมุข แล้วเค้าเริ่มนิ่ง เราก็รู้สึกไม่ค่อยดีเลย ต้องพยายามหาวิธีเล่นเดี๋ยวนั้นเลย

แต่ก็ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง 😞

โดย นีต.....

อย่างที่เคยนำนะคะ อย่าเปิดหน้าต่างพร้อมกันหลายด้าน คุณเองจะเครียด ลูกก็จะเครียด อย่าลืมว่าอาการออกจากโลกของตัวเองนั้น เป็นเรื่องยากของลูกเช่นกัน เบื้องต้น จึงต้องเน้นความสนุกสนานเป็นหลัก ช่วงนี้ดิฉันยังไม่แนะนำให้ฝึกเข้าห้องน้ำ ให้ลูกรู้เรื่องมากกว่านี้ก่อน และก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่ช่วงการมีสัมพันธภาพกับพ่อแม่ตอนแรก ๆ ยังไม่คงที่ เรียกว่ายังผลุบเข้าผลุบออก บางช่วงก็กระตุนยาก บางช่วงก็ง่าย ก็พยายามกันไปเรื่อย ๆ พอหอมปากหอมคอ **อย่าถึงกับเบียดเบียนตัวเอง หรือบีบคั้นกันทั้งสองฝ่าย แต่ก็ไม่ถึงกับปล่อยปละละเลย เรียกว่าพอดี ๆ**

อยู่ ๆ ลูกขึ้นมาปฏิวัติการเลี้ยงดู มันลำบากกันทั้งสองฝ่ายคะ

อ้อ เด็กปกติทั่วไป กว่าจะบอกฉี่ บางทีก็ 2 ขวบ 2 ขวบครึ่งนะคะ เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ ยังไม่ต้องรีบร้อนเลย จัดลำดับความสำคัญก่อนคะ

โดย : กิ่งแก้ว

ขอบคุณครับ.กิ่งแก้ว คำแนะนำต่างๆที่ได้มาในช่วงนี้ มีประโยชน์กับผมและแฟนมากๆเลยครับ เพราะความไม่มีประสบการณ์ ความกังวล และความไม่แน่ใจ มันวนไปวนมาในสมอง ช่วง 10 วันมานี้ น้ำหนักผมลดไปหลายโลเลย ท้องไส้ก็ไม่ปกติเท่าที่ควร เวลากินก็รีบกิน (ซึ่งปกติก็ไม่ค่อยได้นั่งกินสบายๆอยู่แล้ว) เลยยิ่งท้องไม่ค่อยปกติไปใหญ่ คิดมากไปอีก ว่าถ้าเราป่วย แฟนคนเดียวจะตามลูกไหวหรือเปล่า สงสัยต้องปรับความคิดตัวเองให้หนึ่งๆกว่านี้หน่อย แฮ่ เครียดจัง ทั้งๆที่รู้ว่าต้องไม่เครียด . . .

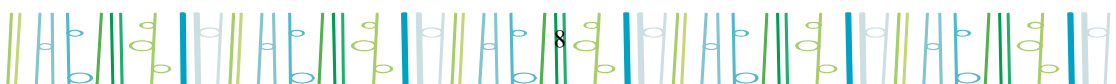
แล้วลูกผมก็ไม่ยอมใส่รองเท้าเลย ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ไม่ว่าจะอารมณ์ไหน ก็ไม่ยอมให้ใส่รองเท้าให้เลย ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้ เวลาจะออกจากห้อง ผมจะบอกเค้าว่า ไปเที่ยวกันเถอะ เค้าก็จะยอมให้ใส่รองเท้าให้ แต่ 2 วันนี้ เค้าไม่ยอมใส่รองเท้าเลยสักครั้ง ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

ผมลองพาเค้าไปเดินตรงที่เป็นก้อนกรวดเล็กๆ เค้าก็ลงเดิน แต่เดินช้าๆ ผมก็พูดว่า เจ็บทำนะๆ ใส่รองเท้าดีกว่านะ จะได้ไม่เจ็บ แล้วผมก็อุ้มเค้าขึ้นมา แล้วก็ใส่รองเท้าให้เค้า เค้าก็ไม่ยอมอยู่ดี จะเดินเท้าเปล่าทำเฉยเลย หยอดความพยายาม ปล่อยให้เค้าเดินเท้าเปล่าไปเลย เพราะกลัวเค้าจะหุดหิด เดี่ยวเค้าจะไม่ยอมเล่นกับเรา ^^

โดย น้อย.....

อันที่จริง เมื่อลูกรู้จักเล่นสนุกกับพ่อแม่เป็นแล้ว สัมพันธภาพที่ควรจะทำต่อไป คือสัมพันธภาพในอารมณ์หงุดหงิด ที่ยังไม่ได้แนะนำให้ เพราะเห็นว่าตนเองยังอยู่ในช่วงปรับตัวปรับใจ ซึ่งจากประสบการณ์ของดิฉัน **พบว่าพ่อแม่ส่วนใหญ่จะใช้เวลาปรับตัวประมาณ 3-4 เดือน** กว่าที่จะเข้าที่เข้าทาง

หากลูกไม่ยอมใส่รองเท้า แต่ยังเชื่อมต่อกับคุณอยู่ แนะนำให้เปลี่ยนการปฏิเสธไม่ยอมใส่รองเท้าให้เป็นเกม "ตื้อ" ใส่รองเท้ากัน เหมือนเวลาเราจะตื้อขายของให้ลูกค้าที่เอะอะก็จะไม่เอาทำเฉยๆ ทำให้มัน

สนุก แกล้งเอาสวมที่มีมือเข่าข้าง สวมเท้าข้าง เอาแค่หงุดหงิด แต่พอที่จะเชื่อมต่อกันได้ พยายามอย่า
ย้อจนวงแตก

**เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่ข้อสรุปว่า ตกลงจะใส่หรือไม่ใส่ เป้าหมายอยู่ที่การได้ยื้อกัน อาศัยความมุ่งมั่นที่จะ
ไม่ใส่รองเท้าของเขา ให้เป็นประโยชน์ในการเชื่อมต่อกัน**

โดย : กิ่งแก้ว.....

เอ่อ...เห็นภาพเลยครับ อ.กิ่งแก้ว^^

เมื่อก่อนผมก็ชอบช่วยแก้ปัญหาให้คนอื่นด้วยการให้คำแนะนำ ด้วยวิธีที่
แตกต่างกันมากมาย

แต่ทำไมกับลูกของผมเอง ผมถึงคิดพลิกแพลงอะไรไม่ออกเลย เมื่อกี้ผมเล่าให้แฟนฟัง แฟนผมก็ยัง
บอกว่า เออ นั่นสิ ทำไมเราคิดพลิกแพลงแบบที่อาจารย์แนะนำนะ

แฟนผมก็บอกว่า ไหนปกติเป็นคนที่มีไหวพริบดี ชอบแนะนำคนอื่นให้แก้ปัญหาด้วยวิธีที่พลิกแพลงได้
แต่ทำไมกับลูกถึงคิดไม่ออก ผมเลยคิดว่า สภาพจิตใจของตัวเอง ยังไม่ปกติเท่าที่ควร
ความทุกข์ความกังวล มันแอบซ่อนอยู่โดยที่ผมไม่ยอมรับมัน

ตอนนี้ ผมหายใจเข้าหายใจออกยาวๆ แล้วพยายามคิดเรื่องของลูก ว่ามันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา ต้องมี
ขั้นตอนที่ไม่เร่งรีบ สงสัยผมต้องหาอะไรกินให้อร่อยๆ และหาเครื่องดื่มเย็นๆหวานๆที่กินประจำดื่มชะ
บ้าง เพราะช่วงนี้ มีอะไรผมก็กินๆเข้าไป ไม่เลือก ไม่สั่ง ขอให้กินๆเข้าไปเร็วๆ จะได้มีเวลาอยู่กับลูก
มากๆ ท่องเลยไม่ค่อยดี เดี่ยวป่วยไปละยังไม่ได้อยู่เล่นกับลูก จะยิ่งไปกันใหญ่

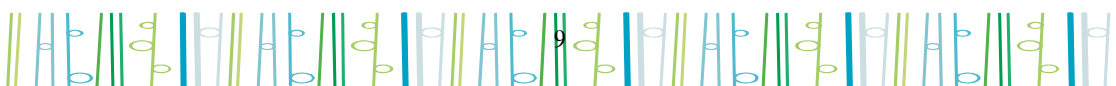
ขอบคุณ อ.กิ่งแก้วมากๆนะครับ ที่ทำให้ผมฉุกคิดขึ้นมาได้อีก 1 เรื่อง ^^

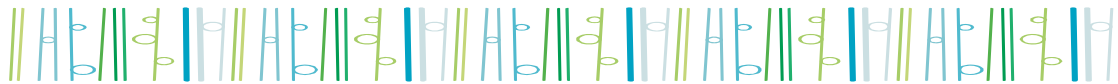
โดย นี้อต.....

วันนี้เล่นกับลูกเกือบทั้งวันเลยครับ ร้องเพลงที่เคยร้องทุกเพลงที่ร้องได้
พาวิ่งเล่นกับหลานจนเหนื่อยไปหลายรอบ ดูเค้าสนุกมากๆเลยละครับ

ก็พยายามพูดกับเค้าตลอดเวลา อยู่ใกล้เค้าตลอดทั้งวันเลย สลับกับแฟน
ที่เห็นดิฉันแน่นอนก็คือ เค้าติดเรามากขึ้น มองเรามากขึ้น และเรียกหันมากขึ้น

ใจจริงอยากให้เห็นเค้าดีขึ้นเร็วและมากกว่านี้ เพราะที่เค้าดีขึ้นให้เห็น มันไม่ตลอดเวลาเลย
แล้วบางช่วง ที่ร้านยุ่งๆ ไม่มีคนช่วย อารมณ์ก็เครียดขึ้นมาทันทีเลย ไม่อยากปล่อยลูกไว้คนเดียวแม้แต่วินาทีเดียวเลย

ตอนนี้ลูกผมเริ่มจดจ่อเวลาที่เอาหนังสือนิทานเล่มที่มีรูปใหญ่ๆ สีสวยๆ มาวางตรงหน้าแล้วเล่าให้เค้าฟัง กะว่าถ้าเค้าเริ่มจดจ่อและชอบอยู่ใกล้ชิดเรามากขึ้นกว่านี้ จะลองพยายามหาวิธีการมาทำตรงหน้าเค้า เพื่อเค้าจะสนใจจับต้อง หรือสนใจดูกิจกรรมอื่นบ้าง เพราะถ้าไม่ใช่หนังสือนิทาน เค้าก็ยังไม่นั่งอยู่กับเราเลยครับ

ส่วนเรื่องรองเท้า ผมจะไม่รีบร้อนเกินไป จะค่อยๆ พยายามหาวิธีจูงใจไปเรื่อยๆ ถ้าแม่ๆ มีทริคเด็ดๆ ที่คิดได้อีก ก็ช่วยแนะนำมาอีกนะครับผม

ตอนนี้ผมกับแฟนพยายามอ่านหนังสือทั้ง 4 เล่มให้เข้าใจ (แต่เวลาอ่านไม่ค่อยมากพอ) เพราะตอนนี้กำลัง งง ว่าถ้าลูกเริ่มจดจ่อ หรือเริ่มที่จะติดเรามากขึ้น เราจะสอดแทรกสอนเค้าเรื่องอะไรก่อนดี เพราะเค้ายังไม่ค่อยรับรู้อะไรเลย เลยคิดไม่ค่อยออกกันอะครับ

ก็พยายามจะอ่านหนังสือให้จบก่อนเล่มละ 1 รอบ แล้วจะมาแลกเปลี่ยนความเข้าใจกับแฟนดู ถ้าไม่เข้าใจตรงไหน ผมจะขออนุญาตมาถามแม่ๆ ทุกท่านที่นี้อีกนะครับ ^^

โดย นี้อต.....

เมื่อกี้ผมอ่านหนังสือพลังแห่งรักและปัญญา อ่านมาถึงช่วงที่พูดถึงเรื่องทีลูก `หลุด` ผมก็เพิ่งเข้าใจว่าอาการของลูกผมวันนี้ คืออาการหลุด

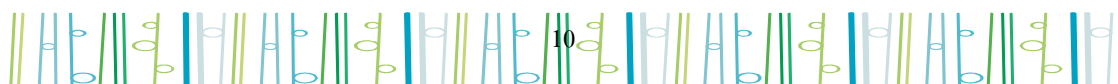
คือตอนเย็นของวันนี้ ลูกของผมและหลานอีก 2 คน แล้วก็ลูกของพนักงานอีก 2 คน มาร่วมเล่นกันในห้องโถงใหญ่ แล้ววิ่งเล่นกันอยู่แปบหนึ่ง แฟนผมก็มาเรียก บอกว่าให้เดินมาดูลูกหน่อย

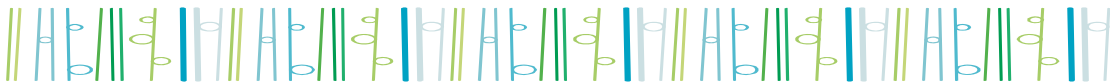
ผมก็เดินไปดู เห็นลูกวิ่งไปวิ่งมา และร้องเสียงกรี๊ดๆ แต่เป็นอาการเหมือนดีใจ เหมือนสนุกมาก แต่เค้าวิ่งไปแล้วก็วิ่งมาแบบควบคุมตัวเองไม่ได้ จนคนอื่นหยุดวิ่งแล้ว เค้ายังวิ่งไปวิ่งมาส่งเสียงไม่หยุดเลย แล้วตอนนั้นเอง ลูกของพนักงานคนหนึ่ง ก็พูดขึ้นมาว่า น้องหนูเป็นบ้าไปแล้วหรือเปล่า วิ่งเหมือนคนบ้าเลย พอผมได้ยิน ก็ตัวชาไปวูบหนึ่ง แล้วก็เดินเข้าไปใกล้ๆ ลูก พยายามจะเอาเค้าเข้ามาอกอด แต่เค้าก็ยังวิ่งกลับไปกลับมาอยู่อย่างนั้น ผมเลยอุ้มเค้าขึ้นมา เค้าก็พยายามจะดิ้นลงไป ผมก็พูดกับเค้าเบาๆ ว่า วิ่งเบาๆ ลงหน่อยนะครับ เต๋ยลั้มแล้วจะเจ็บเอา แล้วก็วางเค้าลง เค้าก็วิ่งต่ออีก แล้วก็ส่งเสียงแบบเดิม

ผมเลยบอกให้ทุกคนออกไปจากห้อง แล้วผมก็บอกลูกว่า ปะๆ ไปเถอะ เค้าออกไปกันหมดแล้ว เราออกไปเล่นข้างนอกต่อกันดีกว่านะ แต่ลูกเหมือนไม่ได้ยิน ผมเลยเข้าไปอุ้มเค้าแล้วเดินออกไปนอกห้องทันที ตอนอุ้มก็อุ้มแบบรวดเร็ว แล้วก็พูดเสียงดังหน่อยว่า นู่นๆ เพื่อนๆ เค้าออกไปเล่นที่สนามเด็กเล่นกันหมดแล้ว ปะๆ ๆๆๆ ไปกันเถอะๆๆ เต๋ย เพื่อนๆ จะไปกันหมดก่อน

เค้าถึงสงบลง แล้วก็ออกไปเดินเล่นนอกห้องโถงได้ต่อด้วยอาการปกติขึ้น ต่อไปผมคงต้องระวังเรื่องการเล่นกับเด็กหลายๆ คนพร้อมกันให้มากกว่านี้ 😊

โดย นี้อต.....

**"หลุด" ก็ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็ได้รับรู้ "พิกัด" ของเขาในช่วงเวลานี้ คราวหน้าก็ลดสิ่งเร้าลงหน่อย
เดี๋ยวก็หาจุดพอดได้ค่ะ**

ยังไม่ต้องคิดว่าจะสอนอะไรหรือค่ะ พอสัมพันธ์ภาพดีในอารมณ์สนุกแล้ว เราก็เพิ่มสัมพันธ์ภาพใน
อารมณ์อื่น ๆ แล้วเริ่มการสื่อสาร โดยเน้นการสื่อสารด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ก่อน

เท่าที่อ่านมา ดูว่าพ่อน้องเองก็ค่อย ๆ เริ่มสงบ และเริ่มทำใจได้แล้วนะคะ แต่ที่จะอด "วูบในใจ" บ้าง
ก็ไม่ใช่ไรค่ะ เรื่องธรรมดา พยายามแยกเรื่องหลัก เรื่องรอง อะไรก่อน อะไรหลังให้ติดค่ะ

หากเป็นไปได้ การเชื่อมต่อกับลูกในขณะที่หลุดอย่างเมื่อก่อน คือการวิ่งแบบเดียวกับลูก (หรือย่อตัวลง
แล้วเขย่าตัวทำท่าเหมือนกำลังวิ่ง) ด้วยจังหวะและความเร็วใกล้เคียงกัน เพื่อเปลี่ยนการวิ่งคนเดียว
เป็นการวิ่งเล่นกันสองคน เขาจะสนใจเราได้เร็วขึ้น

แต่ถ้าเป็นไปได้ คืออยู่ในที่ที่อาจจะอันตราย หรือในที่ที่ไม่สมควร ก็พาออกมาเลยก็ได้ค่ะ

เอาใจช่วยค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณครับ.กิ่งแก้วเมื่อวานผมคิดอะไรไม่ออกเลยครับ ว่าจะต้องลองวิ่งกับเค้ามั๊ย
เพราะอาการของเค้าตอนนั้นผมเองก็ไม่เคยเห็น เพราะเด็กคนอื่นหยุดหมดแล้ว แต่เค้ายังวิ่งและส่ง
เสียงอยู่คนเดียว รู้สึกใจเสียไปเหมือนกันครับ

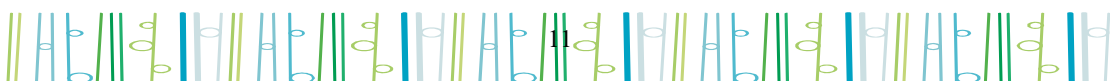
วันนี้ผมอยากจะถามเรื่องความนิ่ง สนใจ จดจ่อ ของลูกผมอะครับ ผมอยากรู้ว่าขนาดไหน ที่จะเรียกว่า
น่าพอใจอะครับ ตอนนี้นิ่งขึ้นมาหน่อยแล้ว ช่วงอ่านหนังสือนิทาน เค้าจะนั่งกับเราได้นาน
แต่ถ้าช่วงเวลาอื่น เค้าจะลงเดินไปเรื่อยทุกทีเลย

และตอนนี้ เค้าอายุ 1 ขวบ 8 เดือน 4 วันแล้ว เค้ายังไม่เรียกปะป๊าแม่มาเลย ยังไม่เข้าใจคำสั่งอะไรเลย
สักอย่าง บอกให้มานี่ก็ไม่มา แต่บอกให้ไปบายบายได้แล้ว แต่พูดไม่ชัด และมีอกสับตๆ ไม่ได้ทำท่าทาง
บายบายที่ถูกต้อง พยายามจับมือเค้าให้ทำท่าทางให้ถูก เค้าก็ไม่สนใจ สบัตมีอย่างเดียวนะครับ

แล้ววันนี้ตอนเช้าพาเค้าไปโรงพยาบาลของจังหวัด เค้าก็วิ่งทั่วโรงพยาบาลเลยครับ วิ่งขึ้นๆลง ๆ ทาง
ลาดเป็นสลับๆรอบเลย แต่เวลาที่ผมอุ้มเค้าขึ้น อาการดิ้นแรงๆลดลงไปเยอะพอสมควร แต่ก็ยังดิ้นอยาก
ลงอยู่ดี จะอุ้มให้กินนมหนึ่งๆยังไม่ยอมเลยครับ ถึงขอเดินไป กินไป ^^

วันนี้เรื่องรองเท่าก็ยังไมยอมใส่อยู่ดี ทั้งๆที่เมื่อก่อนก็ใส่ได้มาตลอด สงสัยต้องมีอะไรบางอย่างแน่นอน
แต่ผมยังหาไม่เจอเลยครับ ขนาดจะลองใส่ก่อนที่เค้าจะตื่น ยังไมยอมเลย แ่ถูงทำ ยังไมยอมใส่เลย

โดย น็อต.....

เรื่องขั้นตอนของพัฒนาการอ่านในหนังสือเล่มสอง ก้าวไปกับลูกออทิสติก ค่ะ

ขั้นตอนย่อยของพัฒนาการขั้นที่ 1 สนใจจดจ่อ เด็กจะสนใจจดจ่อกับสิ่งแวดล้อมภายนอก ต่อจากนั้นจึงสนใจคน ซึ่งมาเล่นสนุกกับเขาได้นาน ๆ ต่อกันไปจึ่งค่อย ๆ จดจ่อกับคนใกล้ชิดในอารมณ์อื่น ๆ

ซึ่งในระหว่างนี้ เขาจะค่อย ๆ ติดพ่อแม่มากขึ้น แล้วจึงอยากจะสื่อสารกับพ่อแม่

เทคนิคพลอร์ไทม์ ไม่เน้นการฝึก "ทำท่า" ใ้ให้ได้แบบเด็กปกติ แต่เน้นกระบวนการคิด การที่เขาจะคิดได้ เขาจะต้องมีสัมพันธภาพและมีการสื่อสารกับคนก่อน

เราบทย่อย ๆ ว่าเด็กที่ถูกฝึกทำท่าสวัสดี หรือท่าขอ โดยขาดพื้นฐานด้านสัมพันธภาพและการสื่อสาร เขาจะสวัสดีและขอเรื่อยเปื่อย

ใจเย็น ๆ ตอนนี้อ่าเพียงสั่งและสอนค่ะ ยังไม่ถึงเวลา

การทบทวนข้อผิดพลาดของตัวเองเป็นสิ่งดี หากเราทบทวนมันเพื่อปรับปรุงครั้งต่อไป แต่จะมีข้อเสีย หากเรามัวแต่เสียใจอยู่กับมัน แค่เก็บไว้เป็นบทเรียนก็พอค่ะ หัดใจประโยชน์จากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนะคะ

ใจเย็น ๆ ค่ะใจเย็น ๆ

โดย : กิ่งแก้ว.....|.....

ขอบคุณสำหรับคำแนะนำและข้อคิดดีๆนะคร๊าบ.กิ่งแก้ว^^ รอลูกตื่น จะได้สานสัมพันธ์กันต่อ ^^

เล่มสองยังไม่ได้เริ่มอ่านเลยคร๊าบ เดี่ยวต้องเริ่มอ่านแล้วละคร๊าบ

โดย นี้อต.....

มีข้อคิดฝากไว้ในยามสับสนค่ะ

อะไรที่มากเกินไป ก็ไม่ดี

อะไรที่น้อยเกินไป ก็ไม่ดี

ทำแบบเต็มที่ แต่พอดี พอดี นะคะ

ออทิสติกของลูก ไม่ได้ดีขึ้น แค่ขั้วข้ามคืน

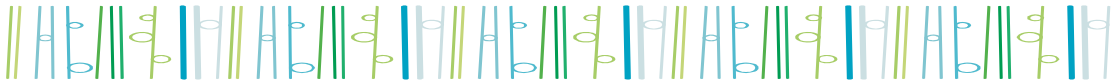
มันใช้เวลา ความอดทน ความเข้มแข็ง และ ความพยายาม

ตลอดจนความร่วมมือร่วมใจของคนรอบๆตัวลูก

กุญแจสำคัญคือ ความสม่ำเสมอ

ต้องระวังว่า บางทีช่วงแรก เรามีความตั้งใจเต็มที่ มี 100 ใ้ 200

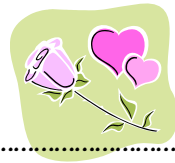
ยามไหนเราคิดว่าได้ผลดี ก็ใส่เพิ่มเข้าไปอีก 100 กำลังใจมาเพราะเห็นผล
 สิ่งที่ต้องระวังคือ มันจะมีบางวันที่ใส่ 100 แต่ผลได้ 0 หรือ ติดลบ
 วันนั้นจะทำให้เราช็อค เพราะอาจจะไม่คาดหวังถึงการถดถอย
 และจะพาลไม่ใส่ความตั้งใจ จนเลยเถิดไปถึง"ถอดใจ"

แม่ก็อยู่อยู่กับออสติกของลูกมาแปดปี
 มันมีวัฏจักรของวันที่ลูกพัฒนาการดี และ วันที่ลูกถดถอย
 วนมาเวียนไป อยู่เรื่อยๆ
 เมื่อลูกยังเล็ก เราคิดและมั่นใจว่า เราควบคุมทุกอย่างรอบๆตัวลูกได้
 อะไรที่ใช้จ่ายเงินซื้อ เพื่อให้ลูกดีขึ้น เราไม่เคยลังเล

เมื่อลูกโตขึ้น เราพบว่า สิ่งที่เราควบคุมได้มีนิดเดียว เทียบกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้
 มีหลายอย่างมากมาย ที่เงินของเราซื้อไม่ได้

เรามาดังทุกวันนี้ได้
 ความรักอย่างเดี๋ยวไม่พอเลย ต้องอดทน ต้องเข้มแข็ง
 ที่สำคัญ ต้องมีความเชื่อมั่นในตัวลูก และ ตัวเราด้วยค่ะ
 การจะพาลูกให้ก้าวข้ามขีดจำกัดของออสติก พ่อแม่ต้องก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเองด้วยค่ะ

เป็นกำลังใจให้นะคะ

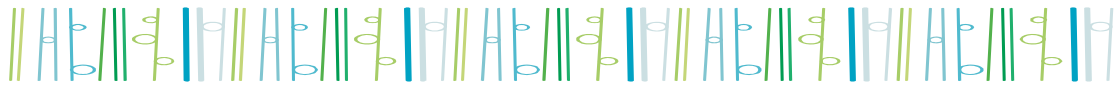
โดย : แม่ก้อย

ก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเอง คำนี้ผมตีความหมายไปหลายแบบเลยครับแม่ก้อย
 อย่างเช่นอาชีพร้านอาหารที่ผมกับแฟนทำอยู่ เวลาว่างมันช่างน้อยเหลือเกิน
 บางครั้งบางเวลาที่ผมกับแฟนต้องการจะทำอะไรหรือเล่นอะไรกับลูก แล้วไม่สามารถทำได้ มันเพิ่ม
 ความเครียดให้กับผมและแฟนมากมาย คำว่าท้อยังมี แต่คำว่าไม่พอใจกับชีวิตที่วุ่นวายของตัวเองเลย

หลังจากที่ผมได้เข้ามาที่บอร์ดแห่งนี้ ได้รับคำแนะนำของคุณแม่ที่ผ่านประสบการณ์มามากมาย
 และได้อ่านหนังสือของพุทธิตา ผมก็เชื่อว่าลูกของผมจะต้องดีขึ้นได้อย่างแน่นอน
 เพราะอย่างน้อย ถ้าผมเจอปัญหาและความเครียดหรือเจอทางตันเมื่อไหร่ ที่นี้ก็ยังมีคนคอยชี้ช่องทางที่
 พอจะไปได้ให้กับผมอยู่เสมอ ขอขอบคุณทุกๆคนที่เป็นกำลังใจและได้ให้คำแนะนำที่ถูกต้องให้กับผมและ
 แฟนมาตั้งแต่ต้นนะครับ ผมเชื่อว่าปัจจุบันนี้ ผมเดินมาถูกทางและถูกที่แล้วสำหรับลูกของผม

โดย น็อต.....

เห็นด้วยกับแม่ก้อย 100 เปอร์เซ็นต์ ชื่อของหนังสือเล่มแรก "พลังแห่งรักและปัญญา....." เป็นการยืนยันว่า พลังแห่งรักอย่างเดียวนั้นไม่พอ ต้องใช้ปัญญา และ....การจะมีปัญญา สติต้องมาก่อน ปัญญาในที่นี้รวมถึงแต่ความเข้าใจและยอมรับลูกอย่างที่ถูกเป็น การปรับตัวให้สอดคล้อง และความสามารถในการบริหารจัดการ ให้เกิดความ "พอดี ๆ ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป"

โดย : กิ่งแก้ว.....

ผมอ่าน "ก้าวไปกับลูกออทิสติก" อ่านไปหน่อยนึง ก็ต้องย้อนกลับมาอ่านพัฒนาการระดับ 1 อีก พออ่านไปครึ่งเล่ม ก็ต้องย้อนมาอ่านระดับ 1 อีก

ผมกับแฟนกังวลนิดหน่อยเรื่องการพัฒนาการระดับ 1 ของลูก กลัวว่ามันจะไปสมบูรณ์พอ ก่อนที่เค้าจะก้าวไประดับ 2-3-4

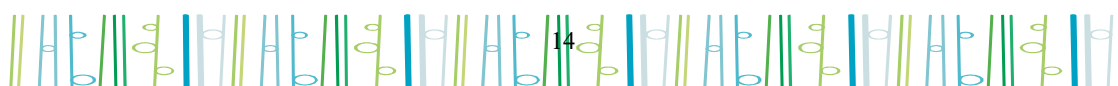
และเมื่อผมมานั่งคิดย้อนกลับไปเมื่อวันที่ผ่านมา ผมก็เข้าใจอย่างนึงว่า แต่ละกิจกรรม ที่ผมพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมกับลูก เพื่อที่จะสร้างความสัมพันธ์กับเค้า บางครั้งผมกับแฟนยังให้เวลากับแต่ละกิจกรรมน้อยไปนิด ส่วนหนึ่งก็มาจากงานที่ต้องทำ บางครั้งยังอยู่กับเค้าได้ไม่นานพอ ผมหรือแฟนก็ต้องผลจากจุดนั้นไปแล้ว เพื่อไปทำงาน อยากมีเวลามากพอสำหรับลูกเพียงอย่างเดียว แต่งานมันก็เลิกทำไม่ได้ อยากได้คนช่วย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปพึ่งใคร เพราะจะหาคนที่เข้าใจลูกของเราคงไม่มีแน่นอน

ตอนนี้ก็ได้แต่บอกแฟนว่าพยายามไปเรื่อยๆก่อน อาจจะมีช่องทางเพิ่มขึ้นทีละนิดเอง แต่มันก็ไม่ทำให้หายเครียดได้เท่าไรเลย

โดย นี้อต.....

แม่ฮ่องดเองก็เป็นจอมเครียดคนหนึ่งเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะมีความหวังใญ่ลูกมากๆ เนื่องจากตัวเองอายุมาก แต่ลูกเพิ่งจะครบห้าขวบในเดือนหน้านี้ แล้วแม่ยังไม่แข็งแรง เดี่ยวดีเดียวป่วย (เป็นโรคแพ้ภูมิตัวเอง) อยากจะบอกพ่อน้องว่า คุณยังโชคดีมีเรี่ยวแรงที่จะพัฒนาลูกได้ ถึงตอนนี้จะมีงานที่ต้องรับผิดชอบและใช้เวลาก็ตาม แต่งานนั้นก็อยู่ใกล้ตัว ดังนั้น การที่คุณรักลูกและพยายามศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาลูก มันก็เป็นสัญญาณที่ดีมากกว่า น้องจะต้องดิ้นรนแน่ๆ บางครั้งเราใจเสียได้ แต่ต้องอย่าเสียใจ เพราะชีวิตลูกออทิสติกของเราต้องได้รับการพัฒนา อย่างกระปรี้กระเปร่า และสดชื่นสนุกสนานจากพ่อแม่ รักลูกเล่นกับลูกให้เต็มที่คะ...ลุยเลย

เข้าใจความรู้สึกที่อยากอยู่กับลูกทุกวินาทีดี เพราะแม่ฮ่องดก็ประมาณนี้ เคยป่วยนอน รพ.อาทิตย์นึง ถึงจะมีคนพาออกไปเยี่ยมทุกเย็นก็เถอะ ก่อนนอน แม่ฮ่องดยังร้องให้คิดถึงลูกทุกคืนเลย ตอนนี้ฮ่องดมีพัฒนาการที่ก้าวหน้าให้เห็นหลายอย่าง แต่ยังมีคำพูดและประโยคประเภท อยากจะพูดก็พูด คล้ายกับมีจินตนาการส่วนตัวอยู่ แต่พอเราพูดด้วยสองสามครั้ง เค้าก็กลับมาตอบเราไม่ได้ แล้วก็เริ่มมีอาการเกร็งไม่พอใจอะไรมากขึ้น แม่ฮ่องดเพิ่งจะเริ่มรู้จัก(ยังไม่เดินนัก)ฟลอร์ไทม์ ก็พยายามใช้กับลูกบ่อยๆ พ่อน้องรู้จักและอ่านหนังสือของพุทธิตาตั้งแต่ลูกยังเล็ก น้องน่าจะโชคดี

และมีโอกาสพัฒนาได้เร็ว อย่าใจร้อนนะคะ ลูกจะดีขึ้นเรื่อยๆค่ะ

น้องดลรู้จักจำและล้อคนอื่นเป็นแล้ว เพียงแต่ยังคุยได้ไม่สมวัย และยังคงคบเพื่อนไม่เป็น แต่มีไมตรี
สนใจคนอื่นตลอดเวลา มีอะไรหลายอย่างที่ไม่คิดว่าลูกจะทำได้ แต่ลูกก็ทำได้เกินคาด ทำให้มี
กำลังใจมากขึ้น และอยากบอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน ต้องมีระยะเวลาค่ะ
ขอเอาใจช่วยนะค่ะ

โดย : แม่ น้องดล

บางกรณี ที่มีปัญหาในการบริหารจัดการเรื่องเวลา ไม่ว่าจะด้วยอาชีพ หรือสภาพร่างกายจิตใจ ไม่พร้อม
ดิฉันแนะนำให้หาผู้ช่วย ซึ่งอาจจะเป็นผู้เลี้ยงหรือคนที่เล่นสนุกมาช่วยแบ่งเบา แต่ผู้เลี้ยงจะเหมาะ
เฉพาะการส่งเสริมพัฒนาการระดับ 1-4 เท่านั้น ระดับ 5-6 ต้องให้พ่อแม่ทำเอง ส่วนปู่ย่าตายายนั้น
มักจะทำฟลอร์ไทม์ไม่ไหว เพราะกำลังใจไม่พอ และปรับความเคยชินได้ยาก ส่วนใหญ่จะแนะนำให้ดูแล
เรื่องอาบน้ำอาบทำ และอาหารการกินค่ะ

ในระดับ 1-2 เล่นให้สนุก และมีสัมพันธภาพทุกอารมณ์นั้น ผู้เลี้ยงจะทำได้ดี บางครั้งดีกว่าพ่อแม่
เพราะเขาจะเล่นไปตามธรรมชาติ ไม่มีความคาดหวัง ส่วนระดับ 3-4 ต้องและแกลิ่งงั้น เขามักจะใจ
แข็งกว่าพ่อแม่ แต่ระดับ 5-6 ต้องอาศัยการคิดพลิกแพลงค่อนข้างมาก ผู้เลี้ยงมักจะทำไม่ได้

อย่างไรก็ตาม แนะนำให้พ่อแม่เล่นเองให้ได้ก่อน แล้วทำให้คนอื่นดูเป็นตัวอย่าง เรียกว่าพ่อแม่ "กรูย
ทาง" ผู้อื่น "ตามถม" ให้แน่นอน

ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำค่ะ ค่อย ๆ **ดึงข้อดีของแต่ละคนออกมา**ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ผมมีคำถามเพิ่มนิดหน่อยครับผม มีก่อนที่ผมเลี้ยงลูกด้วยวิธีติดการ์ตูน เวลาอาบน้ำ เค้าไม่ค่อย
ตื่นหรือวุ่นวายเลย แต่สองสามวันมานี้ เค้าไม่ค่อยยอมให้อาบน้ำจนเสร็จเลยครับ เวลาพาเข้าไปล้างกัน
ก็เหมือนกันครับ แต่พอล้างเสร็จพาออกจากห้องน้ำ ก็อารมณ์ดีทันที ผมจะร้องเพลงว่า สดชื่นเย็น
สบาย หายผดผื่นคัน เค้าก็ร้องตามทุกทีเลย ส่วนเรื่องรองเท้า วันนี้เค้าก็ยอมใส่แล้วครับ ตอนไปตลาด
แต่พอกลับมาถึงบ้าน แล้วถอดรองเท้าออก แล้วพอจะออกจากห้องอีก ไม่ยอมใส่อีกแล้ว ^^

ตั้งแต่ผมเริ่มใช้วิธี Floor Time กับลูกมาสัก 8 วัน ก็ผิดๆถูกๆผสมกันไป เพราะยังจับจุดไม่ค่อยจะได้
แต่มีสิ่งตอบรับที่ดีจากลูกทันทีที่ผ่านไปไม่กี่วัน เช่น

- มองหน้าผมกับแฟนมากขึ้น
- ยิ้มแย้มง่ายขึ้น หัวเราะง่ายขึ้น
- เรียกหันบ้างแล้ว
- เริ่มเดินมาหาผมกับแฟน (เมื่อก่อนไม่เคยเดินมาหาเลย แม้ตอนหิว)
- อยู่นิ่งกับเราได้เวลาที่เปิดหนังสือนิทานแล้วเราเล่าให้เค้าฟัง (ด้วยน้ำเสียงตามอารมณ์ในเนื้อเรื่อง)

-ออกเสียงมากขึ้น ถึงจะพูดไม่ชัด แต่ก็พยายามพูดตามเราบางคำ

ส่วนสิ่งที่ยังมีให้เห็นอยู่เป็นประจำก็คือ

- บางครั้งก็นับ หก เจ็ด แปด เก้า ฉิบ เวลาที่เราอุ้มเค้าเดินอยู่ตลาด ทั้งๆที่เราไม่ได้พูดอะไร
- ยังชอบพูดภาษาต่างดาวอยู่ บางทีก็พูดเหมือนบ่น เราไม่เข้าใจ ก็พยายามพูดตามเค้า เค้ายังบ่นไปใหญ่เลย ^^
- เวลานั่งรถออกไปข้างนอก ชอบมองข้างทาง เหมือนมองเสาไฟสายไฟ ก็พยายามบอกเค้าว่ามันเป็นคือสายไฟ มันคือเสาไฟ มันคือต้นไม้ ฯลฯ

ผมคิดว่าการใช้ Floor Time สำหรับเด็กที่มีอาการแบบนี้ น่าจะเป็นวิธีที่ดีและถูกต้องวิธีหนึ่งเลยละครับ ผมพยายามทำตามคำแนะนำต่างๆที่ได้จากแม่ๆที่นี่ และจากหนังสือของพุทธิตาแล้ว ก็ได้รับสิ่งที่ไม่เคยได้รับจากลูกมาก่อนหน้านี้เลย ถ้าลูกของผมมีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะดีขึ้นหรือถดถอย ผมจะมาเล่าให้ฟังเป็นระยะๆนะครับ

โดย

นี่ต.....

เขานับ เรานับด้วย สักพัก แกล้งนับผิด เขาจะมองหน้า ถ้าคิ้วขมวด เราก็บ๊อ โเค โเค โเค นับให้ถูก ทำให้มันเป็นเกม การเล่นเกมก็เหมือนกัน เปลี่ยนการเล่นเสียงคนเดียว เป็นการเล่นกันสองคนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

อ๊า ลืมถามไปเลยครับ

คือผมว่าจะถามว่า อาการที่เค้าไม่ยอมให้อาบน้ำจนเสร็จ ถือเป็นสัญญาณที่ดีหรือเปล่าครับ แล้วผมควรจะทำอย่างไรกับลูกเวลาที่เค้าไม่ค่อยให้ความร่วมมือเวลาอาบน้ำล่ะครับ

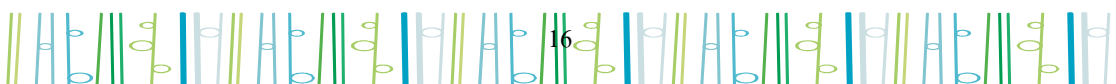
แล้ว 2-3 วันมานี้ เค้าไม่ค่อยยอมให้แต่งตัวแบบนั่งๆด้วยครับ

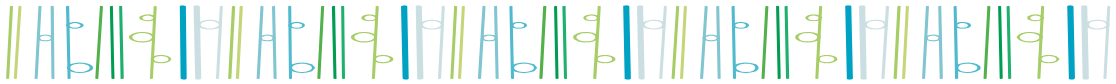
บางครั้งก็ไม่ยอมให้ใส่แพมเพิสด้วย แต่ถ้าเอาหนึ่ทานมาทาง แล้วเริ่มเล่าให้เค้าฟัง เค้าจะนั่งและแต่งตัวทาแป้งได้เรียบร้อยเลยครับ

อีกข้อครับ ลูกของผมเวลาหิวแล้วไม่ได้กิน เค้าจะมีอาการกรี๊ด แล้วถ้ามีอะไรอยู่ในมือ เค้าจะกรี๊ดแล้วเอาขึ้นมากัดแล้วทำตัวเหมือนสุนัขจิ้งจอกครับ ต้องรีบขงนมให้กินทันทีเลย ไม่งั้นจะโวยวายลงไปดิน และอาจเอาหัวโขกพื้นด้วย (แต่เค้าก็ไม่ค่อยโขกนะครับ คล้ายๆว่าก็ยังกลัวเจ็บอะครับ)

คือบางครั้งผมอยากจะให้เค้าหัดกินข้าว เลยพยายามลองให้เค้ากินข้าวหรือซีลีสแน็คเหลวๆดู แต่พอเค้าเริ่มหิว ผมก็รีบขงนมให้เค้ากิน กลัวเค้าจะกรี๊ด เลยกลัวว่าถ้าเค้ากินแต่ขนมมากกว่าอย่างอื่น จะมีปัญหาอย่างอื่นเกิดขึ้นกับเค้ามั้ยครับ คือกลัวเค้าจะขาดสารอาหาร หรือเกิดอย่างอื่นกับเค้าครับ

โดย นี่ต.....

ตอบ.กึ่งแก้วครึ่ง ผมเคยลองแกลิ่งนับผิด เค้จะนึ่งๆไป ผมก็บอกว่าโอเคๆ ปะป้านับผิดๆ แบบ
ตลกๆ) แล้วผมก็บอกว่า มาๆ มานับใหม่ๆ เค้ก็เริ่มนับใหม่ด้วยเหมือนกัน พอนับใหม่ คราวนี้นับถูกจน
จบ เค้ก็ยิ้มแยมอารมณ์ดี แต่ผมก็ยังคิดว่าเค้ไม่เข้าใจที่ผมนับผิด แล้วเค้ควรจะแสดงสีหน้าอะไร
ยังไง เลยกกลายเป็นหน้านิ่งๆ ยังไม่มองหน้าผม ยังไม่สงสัย (หรือสงสัยอยู่ในใจ ไม่แสดงสีหน้าออกมา)
แต่มีบ้างบางครั้ง ที่ผมอ้อมเค้เดินๆอยู่ แล้วผมพูดอะไรขึ้นมา แล้วเค้เอนตัวออก แล้วก็มองมาที่หน้า
ของผม แล้วก็ยิ้ม แต่ผมจำไม่ได้ว่าผมพูดเรื่องอะไร หรือคำว่าอะไร ต่อไปจะพยายามจำให้ได้ว่าคำ หรือ
เสียงอะไร ที่ผมพูด แล้วทำให้เค้สนใจมามองหน้าของผมแล้วยิ้มแบบนั้น

มีอีกอย่างหนึ่งที่ลูกของผมแสดงออกก็คือ เวลาหัวค่ำในห้องนอน ถ้าผมเล่นซ่อนหากับเค้ (คือผมไปซ่อน
ให้เค้หา) แล้วพอผมหยุดเล่น เปลี่ยนให้แฟนมาเล่นกับเค้ แปปเดียว เค้ก็จะเดินออกจากห้องนอน
มาดิ่งแขนผม เพื่อจะให้ผมไปเล่นซ่อนหาต่อ

ตอนแรกผมคิดว่าเค้จะมาดิ่งเพื่อให้ผมอ้อม ครั้งแรกผมก็อ้อมเค้ขึ้น แต่เค้ขึ้นตัวจะลง ผมก็เลยไม่เข้าใจ
ว่าเค้ต้องการอะไร แต่พอมาอีกวัน เค้เดินมาดิ่งอีก หลังจากที่เล่นซ่อนหากัน ผมเลยคิดว่าเค้จะชวน
ผมไปเล่นต่อ (จริงหรือนี้) ผมเลยพูดว่า มาๆ น้องภูปิดตานะๆๆ เดี่ยวปะป้าจะไปซ่อนแล้ว

แล้วผมก็วิ่งเข้าห้องนอนไป แล้วก็ตะโกนออกมาว่า ปะป้าอยู่ไหน เค้ก็ยิ้มแฉ่งเลย แล้ววิ่งเข้ามาใน
ห้องนอน แล้วก็เดินมาหาผมจนเจอ จากเรื่องนี้ ผมเข้าใจว่า บางครั้ง ผมเล่นกับเค้ แล้วผมคิดว่ามาก
พอแล้ว แต่จริงๆ เค้ยังไม่พอเลย ค่ายังอยากจะเล่นซ่อนหาต่อ เค้ยังไม่พอ แบบนี้ ผมควรจะเล่น
ต่อไปเรื่อยๆ หรือว่าควรเปลี่ยนกิจกรรมเป็นอย่างอื่น หรือควรเล่นไปก่อนเรื่อยๆ จนอารมณ์อยากของ
เค้ลดลงแบบสังเกตได้ ค่อยชวนเค้ไปทำกิจกรรมอื่น หรือเล่นอย่างอื่น หรืออ่านนิทานแทน แบบไหน
ที่น่าจะเหมาะสมที่สุดอะครับ

โดย นี้อ.....

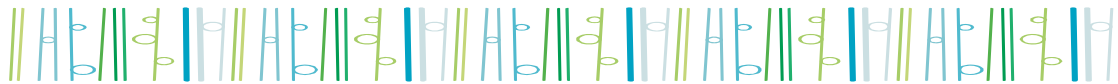
ยินดีด้วยค่ะ

ลูกติดใจพ่อ เริ่มชวนไปเล่นแล้ว

เรื่องการนับ แค้เขาหยุด ก็ถือว่าตอบสนองแล้ว คือรับรู้แล้วว่าพอนับผิด ก็เล่นกันต่อไป นับถูกบ้าง ผิด
บ้าง เรื่องชวนไปเล่นซ่อนหา ทำได้ 2 อย่าง อย่างแรกเปลี่ยนที่ซ่อน หรือเพิ่มความซับซ้อนของการซ่อน
เช่น เอาผ้าห่มคลุม (แบบซาโผล่) และซ่อนที่เดิม เมื่อลูกไปถึง จะจ๊ะเอ๋พ่อได้ เขาต้องดึงผ้าออกก่อน ถึง
จะจ๊ะเอ๋ได้ วิธีนี้จะช่วยให้เขาพัฒนาการสั่งการกล้ามเนื้อ ไปพร้อม ๆ กับคงสมาธิอยู่ที่การตามหาคุณพ่อ

ต่อไป เมื่อสมาธิในการเล่นสนุกแน่นแล้ว จึงจะเริ่มแกลิ่งง ทำเป็นไม่เข้าใจ เวลาลูกมาชวนไปเล่น เขา
ดิ่งแขนทีหนึ่ง เราก็ขยับตัวนิดหนึ่ง (พอเป็นกำลังใจ) โต้ตอบกลับไปกลับมาซ้ำ ๆ นับเป็นจำนวนรอบ
ถ้าต่อได้นาน จะยิ่งรับประกันว่า เวลาพูดจะไม่พูดตาม

สิ่งที่ต้องเตือนคุณพ่อคุณแม่หนึ่งค่ะ การสื่อสารที่คุณพ่อคุณแม่ใช้ ให้เน้นน้ำเสียง สีหน้า และท่าทาง ประกอบคำพูดสั้น ๆ อย่านำคำพูดที่ยืดยาว

หลักการของช่วงนี้ คือคงปฏิสัมพันธ์ให้ได้ทุกอารมณ์ อย่างสนุก ตื่นเต้น (เล่น) หงุดหงิด (ไม่ยอมอาบน้ำ) ดังนั้นเวลาอาบน้ำ เป้าหมายหลักไม่ได้อยู่ที่อาบน้ำเสร็จ แต่อยู่ที่กระบวนการและขั้นตอนของการอาบน้ำ

ถ้ามีเวลา ก็ให้อาบน้ำแบบตอดนิด ตอดหน่อย เช่น ขอดูขาหน่อยนะ แล้วก็ไล่ดูขากัน ขอดูหูหน่อย トラบ ใดที่เขายังเชื่อมต่อกับคุณอยู่ ใช้การไม่ยอมอาบน้ำให้เป็นประโยชน์ เขาอาจจะหงุดหงิด งอแง ก็ไม่เป็นไร

ให้คิดถึงเวลาเล่นว่า เวลาลมมา เราก็ปล่อยเร็วหน่อย เวลาลมหมด เราก็กระตุกสายป่าน เรื่องกินข้าว ก็ตื้อไปเรื่อย ๆ เมื่อสัมพันธ์ภาพดีขึ้น เรื่องนี้ก็จะค่อย ๆ ดีขึ้นค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

โ้ว อันนี้ยังไม่ไดลองครับ อ.กิ่งแก้วเดี๋ยวจะลองดูเย็นนี้เลยครับ 5555 ขัดเท้าดำๆหน่อยๆๆๆ อันนี้ ขาซ้ายของใคร เอามาให้ดูชะดิๆๆๆๆๆ เอ้า....อันนี้เซ่หัวเข่ามัยเนี่ย มาๆ มาให้ปะเปียๆๆๆๆชะดิๆ 55555 แล้วนี่ฟองๆของใครหว่า มีสะดือตรงกลางด้วย ^^แชน-คอ-หัว- 555555 มันส์แน่ๆคีนนี้ ^^

ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ตอนนี้ ลูกของผมยังไม่สงบพอ ยังไม่นิ่งพอ ผมเลยคิดว่าผมกับแฟนน่าจะใช้เวลากับลูกแบบตัวต่อตัวให้มากกว่านี้ ให้เค้าสงบบ่อยๆ และจดจ่อกับผมและแฟนบ่อยๆ

เพราะเมื่อเช้านี้ ผมพาเค้าไปเดินตลาด พอผมเอาเค้าลงเดิน เวลาที่ผมกับแฟนเรียกเค้า เค้าไม่หันหาเลยครับ สนใจแต่ป้ายชื่อร้าน สนใจแต่ร่มของแม่ค้า ผมเลยคิดว่า ต้องให้เค้าได้สนใจ และจดจ่อกับผม และแฟนให้บ่อยๆกว่านี้ ผมอยากจะถามว่า ถ้าเวลาที่ผมเล่นให้เค้าฟัง แล้วเค้าจดจ่ออยู่กับผมได้ ผมจะเล่าไปหลายๆเรื่องๆ นานๆได้มั๊ยครับ หรือไม่ควรรานไป (หมายถึงถ้าเค้าชอบ สนุก ผมจะเล่าไปเรื่อยๆได้มั๊ย) และการที่เราพาเค้าไปในที่ที่คนเยอะๆ แล้วเรียกไม่หัน ผมควรจะทำตัวอย่างไรดีครับ

โดย นี้อ.....

ถ้าเราเรียกเขาบ่อย ๆ เกินไป เขาหันมาแล้ว ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บางทีลูกก็เบื่อจะคะ หากเขาสนใจ สิ่งแวดล้อมภายนอก ก็มีประโยชน์เหมือนกัน เราก็ชี้ชวนบอกชื่อ (พากษ์) ไป เวลาเด็กสนใจดูอะไร จะมองแวตตาออก ว่าไม่ลอยและอ้างว้างแบบตอน "หลุด" ค่ะ เขายังฟังนิทานไม่รู้เรื่องหรือคะ ที่สนใจคือ น้ำเสียง และลีลาการอ่านของคุณพ่อมากกว่า

กิจกรรมพวกนี้ ใช้สลับกันไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องเกร็งคะ

ถ้าคิดมุขไม่ออก ลองดูในหนังสือเล่ม 3 บุรณาการเพื่อลูกออกทิสติกันะคะ ลองหากิจกรรมตามตัวอย่างที่ 1 ด.ช. เอ และ ตัวอย่างที่ 2 ปี เรื่อยไปเลยคะ จริง ๆ แล้ว แนวทางในระดับนี้ มีแค่

1. เป็นสิ่งที่ลูกทำอยู่เป็นกิจกรรมที่ทำกันสองคน
2. เพิ่มสัมผัสภาพในทุกอารมณ์ เริ่มที่อารมณ์สนุกก่อน
3. กระตุ้นการสื่อด้วยภาษากาย ได้แก่ น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง

ใช้ผสม ๆ กันไป กิจกรรมอะไรก็ได้ เลือกกิจกรรมที่ลูกชอบเป็นหลัก ไม่ต้องเกร็งคะ ไม่ต้องเกร็ง แค่นี้ก็มาได้เยอะแล้ว

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อวานนี้ ลูกผมยอมอ้าปากให้เอางนมเป็นชิ้นแข็งๆเข้าปากครั้งแรก แต่เค้าไม่ยอมกัด เค้าแค่อมเฉยๆ พอได้รสชาติ แล้วพอยืนให้อีก เค้าก็อ้าปาก อม อีก แต่ไม่กัด ผมรู้สึกได้ถึงความไว้ใจที่ลูกมีต่อผมกับแฟนมากขึ้น ซึ่งเมื่อก่อน เค้าจะไม่ยอมให้เออะไรเข้าปากเค้าเลย นอกจากนม

มีเรื่องเล่าให้ฟังนิดครึบ เมื่อเช้านี้ ผมพาลูกไปเดินซื้อของที่โลตัส ก็แน่นอน พ่อเค้าลงเดินได้ เค้าก็วิ่งเป็นจรวดทันที พอไปเจอบันไดเลื่อน ก็ไปหยุดเล่นที่ราวบันไดเหมือนเคย แต่คราวนี้ ผมไปเล่นด้วย เค้าเอามือแตะราวบันไดเลื่อนเอาไว้ ผมก็เอามือไปแตะด้วย เค้าเอามือเลื่อนขึ้นลงตามการเคลื่อนไหวของราวบันได ผมก็เอามัง สะดุดมือของเค้าเรื่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ นั่งเล่นมันตรงนั้นเลย (คนมองเพียบ) เล่นกับเค้าไปประมาณ 7-8 นาที เค้าก็หยุดเล่น แล้วเดินขึ้นบันไดเลื่อนไปเลย ผมก็ตามไป

แล้วเค้าก็เดินอ้อมไปลงอีกทาง แล้วพอเดินกลับมาถึงที่เดิม เค้าไม่เห็นไปยืนจับราวบันไดเลื่อนเลยครับ แต่หยุดๆมองนิดนึง แล้วก็เดินขึ้นบันไดเลื่อนมากับผมและแฟน

ผมคิดว่าสิ่งที่ผมกับแฟนพยายามทำอยู่ มันเป็นสิ่งที่ถูกแล้ว หวังว่าลูกจะออกจากโลกส่วนตัวของเค้ามาให้มากที่สุด เพราะผมกับแฟน อยู่ใกล้เค้าตลอดเวลา ถึงแม้บางเวลา จะเหนื่อยจนคิดเรื่องที่จะเล่นกับเค้าไม่ออกเลยก็ตาม ^^

โดย นี้อต.....

ดีใจด้วยคะ มีคนถามบ่อย ๆ ว่ารู้ได้อย่างไรว่าลูกดีขึ้น นี่คงเป็นคำตอบกระมัง ที่คุณพ่อน้องภูบอกว่า "รู้สึก" ว่าลูกไว้ใจใจ ค่ะ**มันเป็นเรื่องของความรู้สึกจริง ๆ คือเริ่มรู้สึกว่ามิกันและกัน เริ่มรู้สึกผูกพันกัน** ถึงแม้ว่ามันจะยังไม่คงที่ตลอดเวลา แต่มันจะยาวขึ้น ๆ และแน่นแฟ้นขึ้น ๆ และเมื่อถึงเวลานั้น จะสอนอะไรก็สอนได้คะ เรื่องบางอย่าง มันซึ้ง ตวง วัด ไม่ได้ใช้ไหมคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขั้นตอนต่อไป ที่อยากให้อ่านองภูรับทราบล่วงหน้า คือเขาจะติดพ่อแม่อย่างมาก ไม่ยอมให้ห่างสายตา ซึ่งก็ไม่ใช่ไร ให้ความมั่นใจ สักพักก็จะดีขึ้น นอกจากนี้ จะเริ่มการแสดงออกทางอารมณ์ แบบ "เวอร์" สุดขีด เริ่มด้วยเสียใจอะไร ก็ร้องให้เป็นวัฏเป็นเวร ระหว่างนี้ ก็ทำกิจกรรมแบบเดิมไปก่อน

และเพิ่มความถี่ซึ่งของอารมณ์รักใคร่ใกล้ชิด เวลาเขามากอดหอม ดึงไว้นาน ๆ เพราะเขาจะมาแปบเดียว เมื่อ "ได้ที่" แล้ว อาจจะทดลองถือแก้มไม่เข้าใจ เวลาเขามาชวนไปเล่น กะเอาแค่หงุดหงิด ยื้อกันไปยื้อกันมาสัก 3-5 เที้ยว (จะดึง จะรั้ง จะผลัก จส่งเสียงโหยกเหวก โวยวาย ได้ทั้งนั้นคะ แล้วค่อย ๆ เพิ่มจำนวนรอบไปเรื่อย ๆ คือถือให้นานขึ้น)

โดย : กิ่งแก้ว

ขอบคุณ อ. กิ่งแก้ว มากครับ ช่วงนี้ เค้าก็เริ่มไว้ใจผมกับแฟนมากขึ้นแล้ว เช่นลูกน้องผมทำทำวังจะเข้ามาแก้ม ก็หันมองหาผม แล้ววิ่งมาหาทันที ถ้าเป็นเมื่อก่อน เค้าจะยืนนิ่งๆ

ผมเริ่มมีความคิดว่า เค้าไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแต่เราต้องใส่ใจเค้าเป็นพิเศษ และขั้นตอนการสนใจ เค้าจะแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไปมากพอสมควร ในใจลึกๆของผม ผมคิดว่าเค้าจะเป็นเหมือนเด็กปกติทั่วไปได้อย่างแน่นอน ถึงแม้ตอนนี้ เค้าจะยังบอกความต้องการไม่ได้ และไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมกับแฟนพูดกับเค้าก็ตาม

ผมว่าแนวทางนี้ เป็นแนวทางที่ดีและถูกต้อง ถ้าให้เวลาและไม่ท้อไปซะก่อน เพราะผมกับแฟน บางวันก่อนนอน ก็มานั่งคุยกัน ว่าวันนี้ เค้าไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย บางเวลา เหมือนเค้าจะซึมๆไปซะด้วยซ้ำ แต่พอนึกย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ ผมกับแฟนยังไม่ได้อยู่ในโลกของเค้าเลยสักครั้ง

เพราะงั้น ได้ขนาดนี้ ก็มากพอที่จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผมกับแฟนลุยต่อแล้วละครับ แต่ก็ยังต้องการคำแนะนำและประสบการณ์ต่างๆจากแม่ๆที่นี้ทุกคนอยู่นะครับ

โดย นี้อด.....

ตอนที่เขาวิ่งมาหาคุณพ่อ เพราะคนจะเข้ามาแก้ม ถือเป็นส่วนพัฒนาในอารมณ์กลัว ซึ่งปกติจะพัฒนาได้ยาก ช่วงแรก **ถ้าเขากลัวไม่มาก เขาอาจจะมาหาคุณพ่อได้ แต่ตอนกลัวมากจริง ๆ อาจจะยังนิ่ง หรือ เกลียด** (แปลกดีใหม่ กลัวมาก ๆ น่าจะมหาได้ก่อน) เมื่อพัฒนาต่อไป กลัวมากแค่ไหน ก็วิ่งมหาได้

โดย : กิ่งแก้ว.....

เพิ่งกลับมาจากตลาดครับ วันนี้ลูกผมพูดออกเสียงมากกว่าปกติ แม่ค้าที่ตลาดบอกว่า พูดได้นี่นา ^^ ผมก็บอกว่าเค้าพูดได้อยู่ แต่ยังไม่ชัด และยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายเท่าไร และที่ตีใจสุดๆ วันนี้ เค้ามองหน้าแม่ค้าบางคน มองแบบสงสัยๆ และผมดูแววตาของเค้าแล้ว รู้สึกได้ว่าเค้าเริ่มจะรู้เรื่องบ้างแล้ว และเค้าเริ่มมีความมั่นใจที่จะออกเสียงมากขึ้น

ผมกับแฟนออกเสียงตอบเค้าเสมอ ไม่ว่าเค้าจะเปล่งเสียงออกมาว่าอะไรหรือเมื่อไหร่ก็ตาม ผมว่ามันมีส่วนให้เค้ามั่นใจจริงๆ ในการพูดออกเสียงของเค้า และเวลาที่เค้าออกเสียงอะไรขึ้นมา ผมก็จะพยายามหาคำที่ใกล้เคียงคำนั้นมาสอนทันที

ผมและแฟนเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา ผมกับแฟนใช้เวลาทั้งวันในการอยู่ใกล้เค้า ถึงแม้ว่าผมของ ผมจะบ่นทุกวัน ว่าผมตามติดลูกมากเกินไป ผมก็ไม่สน การที่ผมตามติดลูก ไม่ใช่ที่ผมตามประคองไม่ให้เค้าล้มแต่อย่างใด แต่เป็นการตามดูอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นของเค้า และคอยฟังว่าเค้าพูดอะไร และสนใจอะไร ถึงจะไม่มีใครเข้าใจว่าผมกับแฟนกำลังทำอะไรกับลูกอยู่ แต่ขอแค่ผมกับแฟนยังเข้าใจกันและกัน ว่าเรากำลังทำอะไรที่ติดกับลูก และตัวของผมกับแฟนเอง

ในเรื่องเขียนหนังสือนี้ ไม่รู้ว่าเด็กปกติอายุเท่าไร ถึงจะจับปากกาเขียนหนังสือได้อะครับ ลูกผมตอนนี้เอาสี่เทียนให้ลองจับ หรือปากกา ยังจับไม่ได้เลยครับ ได้แต่กำ และไม่เอามาขีดเขียนด้วย ^^

ตอนนี้ได้แต่พยายามทำให้เค้าติดผมกับแฟนมากๆ เท่านั้น เพราะพยายามสอนอะไร เค้าก็ยังไม่เข้าใจเลยสักอย่าง ^^

เวลาพาไปนอกบ้าน ชี้นู่นชี้นี้ให้ดู เค้าก็ไม่พูดตาม ไม่ค่อยมองตามที่ชี้ด้วย แถมบางที ก็พูด โฟ โฟ จิก ทั้งๆ ที่ไม่ได้ชวนนับจำนวนเลย แฮ่ ^^

โดย นี้อต.....

ใจเย็น ๆ ค่ะ ใจเย็น ๆ ยังไม่ต้องสอนอะไร ยกเว้นบอกคำนาม และคำกริยาที่เขากำลังสนใจ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ผ่านมาแล้ว 26 วัน ลูกของผมมีชีวิตชีวามากขึ้นกว่าเดิม
เริ่มสนใจคนอื่นเวลาที่เค้าเข้ามาหยอก

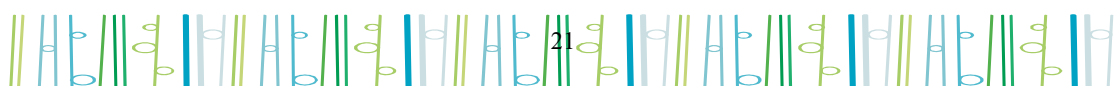

พูดคำว่า `เที่ยว` ได้ แต่ยังไม่พูดคำที่มีความหมายเลย และยังบอกความต้องการไม่ได้เลยเช่นกัน

วันนี้น้องสาวผม พาลูกแฝดมาเล่นที่บ้าน อายุ 13 เดือน บอกให้หอมแก้มก็หอมได้แล้ว บ้ายบายเป็นหวัดดีเป็น (แบบถูกท่า) เลยมีคำที่ทำให้เครียดขึ้นมาอีกนิดหน่อย คือ `เมื่อไหร่ลูกจะทำแบบนี้ได้`

ก็อยากให้เค้าเข้าใจที่เราพูดและพูดตอบเราอยู่เหมือนกัน แต่ก็เค้ายังไม่เข้าใจ เค้ายังไม่พูดอะ จะให้ทำยังไง ทำไมคนรอบข้างไม่เข้าใจที่เราอธิบายมันนะ เช็ง

โดย นี้อต.....

อย่างไรก็ตามมีลูกเป็น "ออ" เลย เด็กที่มีพัฒนาการตามแบบแผนปกติ เขายังไม่ให้เปรียบเทียบกันเลย ในกรณีนี้ คุณหมอประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ จะถามว่า "ถ้าฉันแกลกลูกกันดีไหม" หรือ เด็วลูกโตขึ้นก็เปรียบเทียบบ้างหรือกว่าทำไมพ่อแม่ไม่เป็นอย่างบ้านโน้นบ้านนี้

อย่าซีเรียสค่ะ อย่าซีเรียส แต่...เอ คำว่า "เที่ยว" ไม่มีความหมายหรือคะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เออ...^^ คือแบบว่า เวลาที่ผมจะพาเค้าออกจากเค้าเตอร์ทำงาน ผมมักจะพูดว่าไปเที่ยวกันเถอะๆ แล้วบางที เค้าอยากออกจากห้อง(มั้ง) เค้าก็จะพูดว่า เที่ยว ผมก็จะพูดว่า โอเคๆ ออกไปเที่ยวเนาะ ออกไปเดินเล่นข้างนอกเนาะ ประมาณนี้ครับ ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าคำที่มีความหมายได้มัย หรือเพราะเค้าฟังช้าๆจนชิน และจำได้ว่าพูดคำว่า เที่ยว แล้วจะได้ออกไปข้างนอกครับ ^^

โดย นี้อต.....

มันก็น่าจะไ้ชนะคะ

แต่ต้องขอเตือนนะคะ ก่อนจะเน้นคำพูด ขอให้เน้นการสื่อสาร ที่มาจาก "ข้างใน" จะดีจิง จะลาก จะส่งเสียงคำราม ได้ทั้งนั้น ขอให้ต่อเนื่องยาวนาน "ตัวตน" จะชัดเจน ถึงเวลาพูด จะได้เสียงพูดที่เป็นธรรมชาติ ไม่พูดทวนคำ เจอมาเยอะคะ เน้นแต่คำพูด เลยเหมือนนกแก้วนกขุนทอง

เรื่องบางเรื่องเข้าใจยากหน่อยคะ แต่ก็ต้องเน้นย้ำ ใจเย็น ๆ อย่าข้ามขั้น ๆ ขอพื้นฐานแน่น ๆ ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

อาจารย์คิดว่าการรักษาแบบ ABA มีข้อดีสักกี่ข้อ ผมควรจะพาลูกไปลองมัยครับ เมื่อวานนี้ที่ผมพาลูกกับแฟนแวะเข้าไปดูที่ศูนย์ศึกษาพิเศษที่จังหวัดของผม แฟนผมเดินไปเปิดประตูห้องที่เขียนไว้ว่า ห้องออทิสติก 1 และห้องออทิสติก 2 แฟนผมบอกว่าในห้องมีโต๊ะเก้าอี้ขนาดเด็กอยู่ในห้องประมาณ 5 ชุด มีตุ๊กตาของ 1 ตัว แฟนผมฟังแล้วให้ผมฟัง ดูๆแล้วน่าจะเป็นแบบ ABA แน่เลยละครับ ผมเลยอยากจะถามว่าจำเป็นต้องใช้ ABA ช่วยเสริมตรงไหนหรือเปล่าครับ

โดย นี้อต.....

ไปลองให้เห็นกับตา ได้ยินกับหู สักครั้งก็ดีนะคะ คิดว่าพ่อแม่ในเว็บนี้เคยกันมาแล้วทั้งนั้น แหมเข้า "วงการ" มาแล้ว ก็ไปดูเอาไว้ประดับความรู้ก็ดีคะ ส่วนตัวดิฉัน ดิฉันไม่เชื่อว่าการสอนคน คือการฝึกให้ทำตามคำสั่ง "ทำตาม" ให้ถูก และจำให้ได้เยอะ ๆ ค่ะ

ส่วนการสอนภาษาพูด แนะนำให้เริ่มเมื่อลูกต้องการจะสื่อสาร และสื่อสารด้วยภาษาท่าทางต่อเนื่อง 40
 วงรอบ โดยคุณพ่อคุณแม่สามารถใช้นิทานในหนังสือเล่ม 3 ไล่ตามตัวอย่างเด็กชายเอไปเรื่อย ๆ อัน
 โหนดทำได้แล้ว ก็ข้ามไป ทำขั้นต่อไป

ดิฉันจะแนะนำให้ปรึกษานักแก้ไขการพูดในกรณีโต้ตอบด้วยภาษาทางได้ 40 วงรอบแล้ว ยังออกเสียง
 ไม่ได้เอง ซึ่งจริง ๆ แล้วมีไม่มากนัก ส่วนน้องภูนั้นไม่คิดว่ามีปัญหาค่ะ

นักบำบัดที่ดิฉันคิดว่าเป็น "The must" คือนักกิจกรรมบำบัด เพื่อช่วยเรื่องระบบ SI ค่ะ แต่คิดว่า
 น่าจะรอให้เขาผูกพันกับพ่อแม่และรู้เรื่องอีกสักนิดค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว

ผมรู้สึกว่าการใช้ ABA ตอนเริ่มๆต้น ดูจะเป็นเหมือนการบังคับมากกว่า เหมือนตอนผมต้องการสอน
 เจ้าเป็ปซีของผมเลยอะครับ ^^ แล้วถ้าเริ่มต้นด้วยการฝึกเชิงบังคับแบบนี้ แล้วในอนาคตเค้าจะเข้าใจ
 ลึกซึ้งได้หรือเปล่า ว่าสิ่งไหนควรทำไม่ควรทำ และควรทำเพราะอะไร หรือจะทำให้ลูกกลายเป็นเหมือน
 หุ่นยนต์แบบที่บางคนเคยพูดเอาไว้อะครับ

เมื่อคืนผมคุยกับแฟนว่า เรามีเวลาอยู่กับลูกมาก เราต้องเอาลูกไปให้คนอื่นฝึกมัย (แบบ ABA) แฟน
 ผมก็บอกว่าแล้วแต่ผม ผมก็คิดว่า ถ้ามีคนเข้าใจวิธีฟลอไรท์และเปิดให้บริการใกล้บ้าน จะไปแน่นอน
 แต่ดูแล้วคงจะอีกนาน ตอนนี้เลยหยุดเรื่องพาลูกไปศูนย์การศึกษาพิเศษก่อน กลัวว่าเค้าจะโดนบังคับ
 จิตใจ แล้วทำให้เค้าสับสน ว่าเรากำลังทำอะไรกับเค้ากันแน่

ทุกวันนี้ผมกับแฟนมองเห็นพัฒนาการของลูกดีขึ้นอย่างช้าๆ ถึงใจจะอยากให้เค้าพัฒนาการไปได้เร็วกว่า
 นี้ก็ตาม วันนี้ลูกของผมพูดชื่อของพนักงานได้ 2-3 คน(พูดตามนะครับ) ก็รู้สึกดีใจมาก ที่เค้าเริ่มพูด
 คำนามที่ได้ยินทันทีที่เราบอก แต่ที่ผมยังเครียดๆอยู่ก็คือ เค้ายังไม่บอกความต้องการใดๆเลย เวลาหิว
 นม เค้าจะเดินมาหาผม แต่ไม่พูดอะไร พอผมถามว่าจะให้อุ้มหรือ (แล้วผมก็อุ้ม) แล้วพอผมจะเดินเค้า
 ก็เดินๆ ไม่พูดอะไร ผมก็ถามว่าจะให้พาออกไปข้างนอกหรือ เค้าก็ไม่แสดงอาการอะไร พอผมจะเดิน
 ออกนอกห้อง เค้าก็เดินอีก ไม่พูดไม่แสดงท่าทางอะไร ทำท่าจะร้องหงุดหงิดๆ

พอผมพูดว่าหิวนมไหม๊ ยินนมไหม๊ หม่ำนมไหม๊ เค้าก็นิ่งๆ ไม่พูดอะไร ไม่แสดงท่าทางอะไร ผมก็พูด
 ต่อไปอีกว่า หม่ำๆนมไหม๊ หม่ำมัยๆ เค้าก็ไม่พูดอะไร ผมเลยเดินไปงนม (โดยอุ้มเค้าไปด้วย) พอเค้า
 เห็นผมหยิบขวดนมมางนม เค้าก็หยุดเดิน หยุดองแแง พอผมงนมเสร็จ ผมก็ถามว่าหม่ำๆนมไหม๊ เค้าก็
 เดินๆ ทำท่าอแงๆ ไม่ยอมพูดอะไรเลย ผมพยายามพูดซ้ำๆคำว่าหม่ำนมๆ ๆ ๆ เค้าก็ไม่ยอมพูดตาม
 เลยต้องเอานมให้เค้ากิน เพราะเดี๋ยวจะงอแงจริงๆ แฮ่ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะบอกว่าหิวนมได้สักที ^^

โดย นี้อต.....

ลองอ่านย้อนไปอีกครึ่งนะคะ รู้สึกว่าจะบอกล่วงหน้าไปแล้ว เรื่องการตีและแกลังงง เพื่อส่งเสริมการสื่อสารด้วยน้ำเสียง สีหน้า และท่าทาง เพื่อให้ลูกแสดงเจตจำนง และตัวตนให้ชัด ๆ เด็กปกติ ตี้อกลับปกลบกลับมาได้ 40-50 วงรอบคะ ที่เล่ามาเป็นการสื่อสารกลับปกลบมาได้ 2-3 วงรอบคะ ตอนที่ทำใหม่ ๆ เขาจะหงุดหงิดคะ อย่างกลัว ตี้อไปเรื่อย ๆ แกลังงงทำเป็นไปเข้าใจว่าเขาอยากได้อะไร

ขั้นตอนนี้ ถือเป็นขั้นตอนที่ยากอีกขั้นหนึ่งคะ กะจั่งหวะให้พอดี ๆ คะ
ถ้าย้อหนักไป วงจะแตก ก็ไม่เป็นไร รอบหน้า ก็ทำให้ "บาง" ลงหน่อย
ถ้าไม่ย้อหรือย้อนน้อยไป ก็กะก้าวหน้าซ้ำคะ หรือไม่ก็ข้ามไปพูดเลย
ซึ่งเวลาพูด ก็มักจะพูดลอย ๆ คะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ถาม อ. กิ่งแก้วอีกนิดนะครับ

คือว่าเวลาที่เค้าเล่นของเล่น หรือสนใจสิ่งของอะไร ผมพอจะเข้าไปตี้อกับเค้าได้นาน แต่ถ้าเรื่องกินนมเนี่ย เค้าไม่ค่อยยอมเล่นตี้อด้วยเลยครับ

แค่ผมถามหรือทำท่าไม่เข้าใจนิดหน่อย เค้าจะหงุดหงิด มีอาการมาก บางครั้งดิ้นลงไปนอนกับพื้น แต่ไม่ดิ้นมากเหมือนเมื่อก่อน แต่ถ้าจะอุ้มขึ้นเค้าจะไม่ยอมเลย พูดอะไรก็ไม่ฟัง ต้องเปลี่ยนอารมณ์ของผมเป็นการแกลังงอเค้า หรือเล่นตี้อลังกากับพื้นทันที เพื่อให้เค้าหายหงุดหงิด หยุดดิ้น

แล้วต้องรีบขงนมให้เค้ากิน พอขงเสร็จ จะย้อกับเค้าก็ไม่ยอม หรือเป็นเพราะบางครั้งเค้าเล่นมากจนหิวมาก เลยไม่สามารถที่จะตี้อกับเค้าได้นานๆอะครับ เพราะเค้าไม่กินข้าวด้วยหรือเปล่า เลยทำให้เค้าหิวบ่อย และไม่ค่อยยอมเล่นตี้อกับเรานานๆ

แต่เวลาที่เค้ากินนมอ้อมใหม่ๆ เค้าจะอารมณ์ดี ร้องเพลงตามได้ดีมาก พาเล่นอะไรก็อารมณ์ร่วมดีไปหมด จนบางครั้งลืมสอดแทรกเรื่องที่จะสอนเรื่องที่จะตี้อไปเลยครับ ^^

โดย นี้อ.....

ตี้อ ขอเข้าไปเล่นเพื่อความสนุก ต้องมาก่อน และจะทำได้ง่ายที่สุด ตี้อ เรื่องของกิน เป็นการตี้อในอารมณ์หงุดหงิด ต้องค่อย ๆ ตอดนิดตอดหน่อย ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย สนุก

ตอนจะขงนม ลองแกลังงงหีบขมข้าว (พลาสติก) เขาอาจจะรับ แล้วอาจจะขว้างทิ้ง หรือปิดมือ หรือร้องไวยวาย แสดงอาการปฏิเสธ นับเป็น 1 วงรอบ พอเราทำท่าง เขาดึงมือ นับเป็นอีก 1 วงรอบ ต่อมาหีบขมเปลาให้ เขาร้องไวยวาย นับเป็น 1 วงรอบ ต่อจากนั้นเรารับรู้อารมณ์ โอ โค โอ เค ไม่ใช่

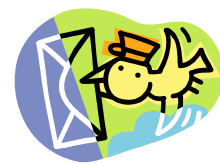
ๆ เทน้ำใส่ขวด เขาจะรอดค่อย (เพราะความหวังค่อย ๆ ไกลเข้ามา) พอตักนมแล้ว ทำท่าจะใส่ แล้ว ทำท่าสงสัย บอกว่าใส่ไหม เขาจะเดิน ก็นับอีก 1 รอบ คือคิดว่าจะชงนมเสร็จ ขอหลายขั้นตอนหน่อยค่ะ อีกตอนคือตอนจะออกเที่ยว อยากจะเปิดประตู

โดย : กิ่งแก้ว.....

ถาม อ. กิ่งแก้วต้อนรับ

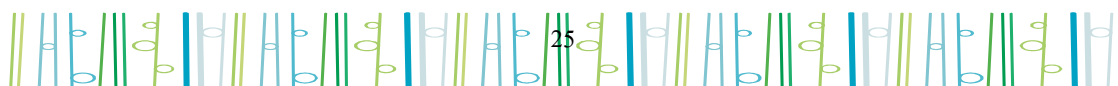
เวลาที่ผมพยายามตีกับลูก เช่นเคาะอยากให้อ่านนิทานให้ฟัง แล้วผมพยายามจะตีกับเคาะ แต่พอตีกไป ตีต่อมา หาของอย่างอื่นมาประกอบการตีอ แล้วสุดท้าย เคาะเปลี่ยนใจไปสนใจอย่างอื่นแทน แบบนี้จะมี ผลเสียอะไรมั๊ยครับ เช่น

น้องภู: 😞เดินมาหาแล้วทำเสียง..อ้อๆ)
 ปะป๊า:น้องภูจะเอารถเหออครับ (ยื่นรถให้)
 น้องภู:...อ้อๆ (สายตัวไปมาเล็กน้อย)
 ปะป๊า:อ้อ เอาตุ๊กตาเหออครับ(ยื่นตุ๊กตาให้)
 น้องภู:ร้องอ้อๆ แล้วเอามือปิดตุ๊กตาหล่น
 ปะป๊า:ไม่เอาตุ๊กตาเหออ โอเคๆ จะให้อ่านนิทานเหออครับ
 น้องภู:ยีนนิ่ง มองพื้น ไม่แสดงอะไร
 ปะป๊า:อ้อ ไม่เอานิทาน จะเอาลูกบอลเหออ(ยื่นลูกบอลให้)
 น้องภู:ร้องอ้อๆ แล้วปิดลูกบอลทิ้ง
 ปะป๊า:ไม่เอาลูกบอล ตกลงเอานิทานใ้มั๊ยครับ
 น้องภู:ยีนนิ่ง มองหนังสือนิทาน
 ปะป๊า:ไม่เอานิทาน แล้วจะเอาอะไรครับ
 น้องภู:เกาหน้าเกาตา (เริ่มหงุดหงิด)
 ปะป๊า:หรือว่าน้องภูยังไม่อ้อมครับ (ยื่นขวดนมให้)
 น้องภู:เอาหลังมือดันขวดนมออก แล้วร้องอ้อๆ
 ปะป๊า:อ้อ น้องภูจะเอาหวีเหออ(หวีไม้)
 น้องภู:มองหวีแปบหนึ่ง แล้วหยิบหวีไปดู ยีนดูสักแป็บ แล้วเดินไปเลย

แบบนี้ถือว่ามีผลเสียมั๊ยครับ ที่เค้าต้องการสิ่งหนึ่ง แต่เราพยายามตีกะด้วยของหลายอย่าง ที่คิดว่าเค้าไม่สนใจ แต่เค้ากลับสนใจหวี แล้วเปลี่ยนใจไปเล่นหวีเลยอะครับ แล้วพอจะเอานิทานไปกางให้เค้าดู เค้าก็ไม่สนใจ เดินหนีไปซะงั้น ^^ พอเค้าไม่สนใจหวี ถึงจะหันมาสนใจนิทานอีกครั้งอะครับ หรือไม่บาง ที ก็ไปเล่นอย่างอื่นแทนเลยครับ

โดย น้อย.....

นับดูก็ได้เกือบ 10 รอบแล้วนะคะ คุณพ่อลองเอาหนังสือนิทานวางไว้ใกล้ ๆ ดูว่าเราจะหยิบมาส่งให้ได้ หรือเปล่านะคะ ความสามารถนี้เป็นการ "เริ่มต้น" การสื่อสาร ซึ่งยากกว่าการ "ตอบสนอง" เมื่อคุณพ่อยื่นหนังสือให้เขารับ

เขาเปลี่ยนความสนใจก็ไม่ใช่ไรคะ พ่อเขาจะความสนใจ คราวนี้ หนังสือนิทานก็ "ลอยมา" ตรงหน้าเขา พร้อม sound effect เดี่ยวเขาก็กลับมาคะ พ่อเขาก็กลับมาสนใจแล้ว เรายังยื้อได้อีกนะคะ เช่น เอาหนังสือไปแอบข้างหลัง ตอนเอาไปแอบ ใส่ sound effect และไปซ้ำ ๆ ให้เขาเห็นด้วยคะ เป็นการกระตุ้น ให้เขาแก้ปัญหาโดยการตามไปเอาหนังสือให้ได้

อาศัยแรงจูงใจอยากดูรูป มาเป็นตัวขับเคลื่อนการแก้ปัญหาคะ ดีคะดี ไปได้สวย เวลาติดกับเขา คุณพ่อใช้น้ำเสียง สีหน้า ท่าทางมาก ๆ ใช้น้ำเสียงน้อย ๆ ประโยคสั้น ๆ นะคะ

ที่ต้องใช้ คือ word + affect + action เสมอคะ

หากพิจารณารายละเอียดการติดต่อ จะเห็นว่ามีการเพิ่มในเรื่องของ "ปริมาณ" คือความยาวของจำนวนรอบการโต้ตอบ แต่ในเชิง "คุณภาพ" ปฏิกริยาการตอบสนองของน้องภู ยังใช้การตอบสนองแบบซ้ำ ๆ กัน ก็ไม่เป็นไร เมื่อได้ปริมาณแล้ว เราจะค่อย ๆ กระตุ้นให้มีความหลากหลาย ของการตอบสนอง คือให้มีความซับซ้อน อย่างเวลาที่เอาของไปซ่อนข้างหลัง ล่อให้เขาตามไปเอา ซึ่งพอซับซ้อนมากขึ้น จำนวนรอบก็อาจจะได้ไม่มากนัก

เวลาที่รอคอยการตอบสนอง แล้วลูกทำสีหน้ายุ่งยาก หงุดหงิด เราต้องอดทน รอคอย ให้สมองน้อย ๆ ของเขาค่อย ๆ ประมวลผล และคิดแก้ปัญหา คุณหมอมกรีนสแปนเรียกช่วงเวลานี้ว่า **painful waiting moment** สำหรับพ่อแม่คะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อเดือนที่แล้ว ผมอ่านหนังสือดูแล้ว คิดว่าไม่น่าจะยากเท่าไร
แต่พอเอาเข้าจริง ๆ มันก็ยากกว่าที่คิดเอาไว้เยอะเลยครับ

คือตอนนี้เวลาผมมีเยอะ แต่จังหวะและวิธีการยังไม่ลื่นไหลเลย แต่ก็จับจุดได้ค่อนข้างเยอะแล้ว พ่อเริ่มเข้าใจ ก็เริ่มจะง่ายขึ้นๆ แต่ก็ยังคิดว่าไม่ดีพอ
ต้องทำให้ได้ดีกว่านี้ เหมือนจะง่าย แต่ก็ไม่ง่ายอย่างที่คิด ^^

โดย

นี่อ.....

ค่อย ๆ หัดไปค่ะ วันหลังจะกลายเป็น floortime anytime everywhere เหมือนที่พ่อแม่หลาย ๆ ท่านทำได้ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

วันนี้ผมรู้สึกว่าคุณยังไม่ติดผมและแฟนมากพอเลยอะครับ ไม่รู้จะทำยังไง
หรือว่าผมควรจะหยุดพาเค้าไปตลาดด้วยตอนเช้า เพราะเวลาไปตลาด ถ้าเค้าลงเดิน เค้าจะไม่หันหลัง
กลับมาสนใจผมเลย

แต่ถ้าเค้ายังไม่อยากลงเดิน เค้าจะไม่ยอมลงจากเอวผมเลยละครับ แต่พอถึงที่เค้าเคยลงเดิน เค้าก็
อยากจะลง หรือเห็นอะไรที่เค้าสนใจ เค้าก็จะลงเดินเอง แล้วจะไม่ค่อยสนใจผมเลยครับ ผมควรหยุด
พาเค้าไปตลาดตอนเช้าทุกวันหรือเปล่าครับ

แล้วก็ในแต่ละวัน มันมีเรื่องที่จะทำให้ผมกับลูกได้เล่นตื้อกันน้อยมาก
ถ้าผมจะพยายามสร้างสถานการณ์ให้เกิดการเล่นตื้อกันได้บ่อยมากขึ้นจะได้มั๊ยครับ เช่น เอาของเล่นที่
เค้าชอบเล่นมาวางไว้ในที่มองเห็นได้ชัด แต่หยิบไม่ถึง

แล้วถ้าเค้ามองเห็น เค้าน่าจะอยากได้หย่อจับขึ้นมา จะได้เล่นตื้อกันได้ ถ้าแบบนี้ พอจะเป็นไปได้มั๊ย
ครับ พรุ่งนี้ว่าจะลองเก็บๆของในหิ้งให้เกลี้ยงๆหน่อย แฮ่ ของก็เยอะมากๆ สงสัยต้องเก็บให้เรียบเลย
ละมั้งเนี่ย ^^

โดย นี้อ.....

ตอบคุณพ่อน้องภูคคะ เอาของเล่นที่เขชอบมาล่อก็ได้ค่ะ ใส่วีในกระเป๋าเสื้อ หรือกระเป๋าทางเกงของคุณ
พ่อ แล้วให้เขาไล่คว้า และคุณพ่อคอยหมุนตัวหนี ถ้าของเล่นชิ้นเล็ก กำไว้ในมือ ให้เขามาแกะ มาแฉะ
คุณพ่อก็ยอมปล่อยนิ้วทีละนิ้ว ประกอบ sound effect อย่างลึงลูกร้องไวยนะคะ การร้อง ก็เป็นการ
สื่อสารคะ เสียตายจิงคุณพ่อน้องภูคยังไม่ได้เข้าอบรม เรามีคลิปวิดีโอแสดงตัวอย่างการตื้อพวกนี้เยอะ
เลยคะ แต่เสียตายเราเผยแพร่ตอนนี้ออกไปไม่ได้ ข้อตกลงที่ทางทีมงานสัญญาไว้กับคุณพ่อคุณแม่
เจ้าของเทป ก็คือจะใช้ประกอบการบรรยายของทีมงานเท่านั้น

เรื่องไปตลาดตอนเช้า ถ้าเขารู้ว่าจะได้ออกจากบ้าน ตื้อแกลึงงงที่หน้าประตู แกลึงทำเป็นไม่รู้ว่าเขา
อยากจะทำอะไร "ของ" จะขึ้น ประตูก็ค่อย ๆ แง้ม พอเป็นความหวัง ถึงตอนนั้นคุณพ่อสามารถพูดบอก
คำว่า "เปิด" ไปด้วยได้ค่ะ

ตอนที่เขอยากจะทำอะไร ก็ตื้อได้ค่ะ ทำเป็นไม่รู้ว่าเขาอยากจะทำอะไร พอเขาเริ่มไวย ก็ยกตัวลงนิดหนึ่ง การ

เหยียงตัว การผลัก การโวย ถือเป็นการสื่อสารทั้งนั้นค่ะ

ถ้าเขาจะวิ่งหรือเดินไปหาของที่เขาสงใจ ก็ถือได้อีกค่ะ เคยเล่นทางแขนกันแบบสนุก ๆ ไหมคะ เขาจะหาทางลอด มุด ผลัก เพื่อไปหาจุดหมายให้ได้ค่ะ

ค่อย ๆ หัดค่ะ นี่ถึงพัฒนาการขั้น 4 ตอนต้นแล้วนะคะ ทำขั้น 4 จะช่วยให้ขั้น 1-3 ที่ยังไม่เต็มแนวกว้างดีขึ้นได้ด้วยค่ะ

อีกนิดคะ คิดว่าคุณพ่อพูดกับลูกด้วยประโยคที่ยาวไปนะคะ ของเป็นคำหรือวลีได้ไหมคะ แต่ผสมอารมณ์และ action เยอะ ๆ ค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว.....

ตอนนี้ก็ยังเครียดๆหน่อยๆ ที่เคายังไม่ยอมสื่อสารออกมาด้วยคำพูดหรือชี้นิ้วเลย มีแต่ทำเสียงอ้อๆ ปิดสิ่งของ และผลักดันเท่านั้น ^^

โดย น้อย.....

เพิ่งทำได้เดือนเดียวเองนะคะ ะจะให้เด็กที่เพิ่ง "ลืมตา" ดูโลกและเพิ่งรู้จักพ่อแม่ พูดได้เลยหรือคะ แค่มยอมสื่อสารด้วยการส่งเสียงอ้ออ้า ผลัก ดัน ก็เก่งมากแล้วค่ะ **ขยันและมุ่งมั่นก็เป็นสิ่งดีค่ะ แต่ความคาดหวังที่สูงเกินไป ก็จัดเป็นอุปสรรคของการทำฟลอร์ไทม์ค่ะ**

โดย : กิ่งแก้ว.....

ขอบคุณครับ อ.กิ่งแก้ว
ถึงเรื่องบางอย่างเราจะเข้าใจอยู่บ้างแล้ว แต่ลึกๆในความรู้สึกก็ยังกังวลอยู่ดี ใจก็ไม่ได้หวังให้เค้าเร็วหรือปู้ปี้ปแต่อย่างใดนะครับ แต่ก็อดที่จะเครียดๆอยู่ข้างในไม่ได้สักที เวลาและการพัฒนาการในทางที่ดีขึ้นของเค้า คงจะเป็นตัวช่วยให้ความกังวลลดลงไปเองในอนาคต หวังว่าเช่นนั้นอะครับ ^^

โดย น้อย.....

มาเล่าอดีตให้ฟัง ต้องทำใจมากเหมือนกันค่ะ
เมื่อญาติๆ รู้ว่าลูกเป็นอะไร เพราะตอนแรกแม่เอมิไม่ได้ปิด
เล่าให้ฟังหมด เพราะตอนนั้นมันทุกขใจมาก รู้สึกอยากระบาย

ญาติๆ บางคนแทนที่จะให้กำลังใจเรา
กลับพูดจาให้เราเสียใจมากยิ่งขึ้นไปอีก และจะคอยจับผิด
คอยสังเกต และเปรียบเทียบเอมิ กับเด็กคนอื่นให้แม่เอมิฟังอยู่เรื่อย

หัวใจแม่มักยิ่งอ่อนแออยู่ เจอเข้าไปบ่อยๆ เครียดมากๆคะ

ตอนหลัง เมื่อลูกเริ่มพูดได้บ้างแล้ว แม่เอมีก็เลยบอกญาติๆ ว่า
เอมีหายเป็นออซแล้ว ตอนแรกหมอบอกว่าเป็น แต่ตอนหลังหมอบอกว่า
หายแล้ว เป็นแค่พัฒนาการช้านิดเดียวแค่นั้นเอง....
แล้วหมอก็บอกว่าไม่ต้องไปพบหมอแล้ว เพราะไม่มีอะไรน่าห่วง
(อันนี้โกหกคะ)

ญาติผู้ใจร้าย ทำเป็นห่วงใยหลาน บอกว่า หมอไม่เก่งหรือเปล่า
หมอบุ๊เอาใจแม่หรือเปล่าดูเอาเถอะคะ จิตใจคน

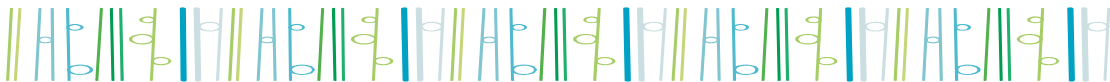
ยังงี้ก็ขอเป็นกำลังใจให้คุณนอตนะคะ ขอให้กำลังใจให้เข้มแข็ง หนักแน่นเข้าไว้... ไม่ต้องสนใจคนอื่นหรอก
คะ โฟกัสที่ลูกเราก็พอ
เมื่อเราช่วยลูกได้ ทุกอย่างจะกลายเป็นอดีต
และเมื่อเรานึกย้อนกลับใจ ก็จะไม่เหลือแต่ความภูมิใจ
ทุกอย่างที่เราทุ่มเท แรงกายแรงใจ ในวันนี้ มันไม่หายไปไหนจริงๆ ค่ะ

โดย : แม่เอมี

ภาษาเป็นสิ่งที่พ่อแม่ทุกคนคาดหวังจริงๆคะ
ดิฉันเองช่วงแรกที่ฝึกลูกก็ใช้ ABA อย่างเช่น จะฝึกคำว่า มานี่ ต้องทำวันละ 100 ครั้ง แบ่งเป็น 10
รอบๆละ 10 ครั้ง ระหว่างฝึกถ้าลูกไม่สนใจจะทำ หรือร้องก็จับทำ ถือว่าทำได้เมื่อทำได้เอง 10/10 ทำ
ได้แล้วก็บันทึกไว้ ฝึกคำใหม่เหมือนเดิม คำเก่าก็ต้องทบทวนทุกวัน ฝึกครั้งละคำ คำจะแบ่งเป็น
คำกริยา กับคำนามก่อน เริ่มจากคำกริยาก่อน คำนามก็ใช้ตัวสัตว์มาให้หยิบใส่กระป๋อง นอกเหนือเวลา
ฝึกก็เอาไปจับทำงานบ้านและเล่นกันให้สนุก ฝึกได้ 1 อาทิตย์ ลูกก็เริ่มทำตามสั่งได้ 1 เดือน ลูกเริ่มพูด
คำแรกได้

ช่วงแรกพอลูกได้หลายคำก็ดีใจคะ แต่พอฝึกไป 3เดือน แม่ซักรู้สึกว่าเครียดมาก ลูกก็เครียด กรีด ฉี่
ราด เวลาฝึก และมีคำถามเกิดขึ้นในใจแม่ ภาษาที่เราใช้มีมากมายเป็นแสนเป็นล้านคำ แล้วคำพูดที่
เป็นธรรมชาติ คำพูดที่เป็นนามธรรมเราจะสอนอย่างไร วิธีที่ทำอยู่จะใช้ได้ดีจริงหรือ สงสารลูกมาก
(ทั้งๆที่เวลานอกเหนือจากฝึกลูกก็อารมณ์ดี) เคยอ่านมาว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ต้องสนุกนี่นา
แม่มก็เปลี่ยนที่ฝึก ไปฝึกนั่งโต๊ะ ไม่บังคับมาก อาศัย การเรียนรู้จากภาพ ลูกก็เรียนรู้มาได้จนพูดได้เป็น
ประโยค มีบางอย่างที่มันยังไม่สมบูรณ์ในเรื่องของภาษา แต่แม่มยังไม่รู้ว่ามันคืออะไร

จนเมื่อลูกเข้าโรงเรียน **แม่มถึงรู้ว่า คำศัพท์ที่ลูกมีเป็นร้อยๆคำ ความรู้ที่ลูกมีเรื่องสี หรือเรื่องนี้อะไร
เอาไว้ทำอะไร หรืออะไรไม่เข้าพวกกัน อะไรเป็นพวกเดียวกัน มันไม่มีประโยชน์ในการทำให้ลูกอยู่ใน
สังคมของลูกได้**

เด็กบางคน ยังไม่พูด แต่รู้จักแสดงท่าทางเพื่อบอกความต้องการ แสดงท่าทางของการเป็นเจ้าของ เจ้าเข้าเจ้าของ และสนใจจดจ่อกับการเล่น การกระทำของเด็กอื่นๆ ก็อยู่ในกลุ่มเพื่อนได้ ในเด็กเล็กเวลาที่เล่นกันได้อาษาที่ใช้เป็นท่าทางเสียส่วนใหญ่ ทั้งน้ำเสียง สีหน้า คำพูดใช้อยู่ไม่กี่คำ

ถึงวันนี้ที่เรา เลือก floortime เพราะ ตอบคำถามที่เราค้างในใจอยู่ได้ ภาษาที่จะได้มาควรจะเป็นเชื่อมโยงกับอารมณ์ ความรู้สึก ความสงบจดจ่อและภาษาท่าทางเป็นสิ่งสำคัญที่ข้ามขั้นไปไม่ได้ ที่เขียนมายืดยาว เพราะอยากให้คุณพ่อหนักแน่นในหนทางที่เลือก หลายๆอย่างไม่ได้มาง่ายๆ และไม่ได้มาเร็ว ใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปี ใจเราต้องมั่นคง คิดไว้ค่ะว่า วันหนึ่งลูกเราจะทำได้ เรื่องของผู้คนรอบข้าง การเปรียบเทียบ ทุกคนต้องเจอ (เด็กปกติก็เจอนะคะ) สำคัญที่ใจเราค่ะ อย่าเก็บมาคิด เอาเวลามาคิดว่าพรุ่งนี้จะเล่นอะไรกับลูกดี ถ้าลูกทำอย่างนี้แล้วเราจะทำยังไง จะดีกว่านะคะ

โดย แม่แอน

วันนี้ผมมีข้อสงสัยมาถาม อ. กิ่งแก้วหน่อยครับ

วันนี้ผมกับแฟนพาลูกไปเข้ากลุ่มเป็นครั้งแรก (ABA ครั้งแรก) และครูเค่าบังคับให้ลูกนั่งและให้หยิบบล็อกไม้สี่เหลี่ยมสามเหลี่ยมและวงกลมใส่กล่อง ตอนเริ่มต้นลูกผมก็เดินไปเดินมา พอผมจับเค่ามานั่ง แล้วเอากล่องบล็อกมาวางตรงหน้าเค่า เค่าก็นั่งได้ หลังจากนั้น ครูฝึกก็ให้ผมไปนั่งฝั่งตรงข้าม และเริ่มฝึก ด้วยการบังคับให้เค่านั่งนิ่งๆไม่ให้ลุก และพยายามขอให้ลูกของผมหยิบบล็อกไม้หย่อนลงกล่อง แต่เค่าขัดขืนตั้งแต่เริ่มถูกบังคับ แล้วก็เริ่มต้น พยายามที่จะลุกออกจากตรงนั้น ครูฝึกก็ถือตัวเค่าเอาไว้ และพยายามจับมือเค่าให้หยิบบล็อกไม้ใส่ลงกล่อง ลูกผมก็เริ่มขัดขืนตั้งแต่เบาะๆจนแรงขึ้นตามลำดับ พอลุกไม่ได้ เค่าก็เริ่มร้องไห้ และมองสบตาผมด้วยความรู้สึกวิงวอนให้ช่วย (อันนี้ครั้งแรกครับ ที่ลูกผมมองด้วยสีหน้าที่บ่งบอกความรู้สึกขนาดนี้) พอผมไม่ช่วยอะไรเค่า เค่าก็เริ่มมองเพดานมองผนังห้องไปเรื่อย และร้องดิ้นไปตลอด จนเกือบจะอ้วก

ผมถามว่าต้องพักก่อนมั๊ยครับ ครูฝึกบอกว่าไม่ต้องพัก เด็กทุกคนที่เป็นแบบนี้ ต้องผ่านวิธีการแบบนี้ทั้งนั้น ครูฝึกบอกว่าพอนานๆไปแล้วจะดีเอง นิ่งเอง ครูฝึกบอกว่าต้องทำให้เค่านิ่งและทำตามคำสั่งให้ได้ ให้เค่ารู้ว่าต้องหยิบบล็อกไม้ใส่กล่องให้เสร็จก่อน ถึงจะลุกออกจากตรงนี้ได้

ผมจึงอยากถาม อ. กิ่งแก้วว่า จำเป็นมั๊ยครับที่ผมต้องใช้ ABA แบบนี้ควบคู่ไปกับฟลอร์ไทม์ ถ้าผมใช้ฟลอร์ไทม์เพียงอย่างเดียว ลูกผมจะสามารถเข้าโรงเรียนและสามารถทำตามคำสั่งครูที่โรงเรียนได้มั๊ย (ถ้าทำอย่างถูกต้องและเป็นขั้นตอนทุกอย่าง) และผมได้คุยกับแม่บางคน เค่าบอกว่าเค่าก็ใช้ฟลอร์ไทม์ไปด้วยเหมือนกัน ผมก็ถามว่าแล้วการที่ลูกโดนบังคับแบบนี้ จะไม่มีปัญหากับการทำฟลอร์ไทม์ที่บ้านหรือ คุณแม่ท่านนั้นก็บอกว่า ไม่น่าจะมี เพราะมาหาครูฝึก ใช้เวลาไม่นาน

แต่ตอนที่ลูกผมโดนบังคับ แล้วผมนั่งดูเฉยๆ มันเหมือนกับเค่าสงสัย ว่าทำไมผมไม่ช่วยอะไรเค่าเลย ทำไมผมปล่อยให้คนที่เค่าไม่รู้จักมาบังคับเค่า แล้วพอหลังจากนั้น เค่าก็มีอาการแบบว่า อยู่ดีก็นับเลข

4 5 6 7 แบบล่อยๆขึ้นมา ทั้งๆที่เค้าไม่ได้นับเลขแบบไม่มีเหตุผลมาหลายสิบวันแล้ว จะเป็นอาการเสียความมั่นใจของเค้าหรือเปล่า จะเป็นการตัดตัวเองเข้าไปในโลกของเค้าเองด้วยหรือเปล่า ผมสับสนมากๆ เพราะครูฝึกบอกว่าจะใช้วิธีไหนก็ต้องใช้วิธีนี้ควบคู่ไปด้วย

เพิ่มอีกนิดครับ พอดีแฟนผมเค้าพูดถึงฟลอร์ใหม่กับครูฝึกด้วย ครูฝึกก็บอกว่ารู้จักเหมือนกัน แต่วิธีฟลอร์ใหม่ต้องใช้เวลามาก (แต่ไม่ได้พูดว่าครูฝึกเข้าใจฟลอร์ใหม่หรือยัง)

ตอนนี้ลูกของผมอายุ 1 ขวบ 10 เดือน ในใจของผม ผมคิดว่าจากที่ดู อาการของเค้าไม่น่าจะต้องบังคับก็น่าจะสามารถฟังคำสั่งได้ ทำตามคำสั่งได้ โดยที่ไม่ต้องบังคับ และผมกับแฟนก็คิดตรงกัน ว่าถ้าลูกยังไม่พร้อมพอ ที่จะเข้าเรียนตามเกณฑ์ ก็จะรอได้อีก 1 ปี หรือ อีก 2 ปี ถ้าลูกยังไม่พร้อมจริงๆ

ขนาดผมพูดว่าให้เค้าพักก่อนมัย ครูฝึกยังบอกว่าไม่ได้คะ คุณพอใจเย็นๆ เด็กทุกคนต้องเจอแบบนี้ และผ่านมาแล้วทั้งนั้น ซึ่งครูฝึกก็ไม่ค่อยแฮปปี้เท่าไรหรอกครับ เพราะผมสังเกตอาการครูฝึกไปด้วย ครูฝึกก็เครียดที่ลูกผมไม่ยอมทำตามคำสั่งแถมดินตลอดและแรงขึ้นๆด้วย ถึงครูฝึกจะพยายามยิ้มตลอดเวลาที่เถอะ

แล้วเมื่อวานนี้ ที่ผมเอาลูกไปเข้ากลุ่ม เค้าก็ใช้ครูฝึก 1 คน ต่อเด็ก 2 คน แต่เด็กอีกคนนึงไม่อยู่นิ่งเลยเดินตลอด หยิบของโยนทิ้งตลอดเวลา แล้วอีกโตะข้างๆก็มีเด็กอีก 2 คน(รวมพ่อหรือแม่เข้าไปอีก) ในห้องดูวุ่นวายมากๆ ผมดูแล้วก็คิดทันทีว่ามันไม่ใช่แล้วละมั้ง วุ่นวายขนาดนี้ เด็กและคนอื่นเยอะขนาดนี้ ใครจะไปอยู่นิ่ง ใครจะไปสนใจครูฝึกพูด แต่ครูฝึกก็ไม่สนใจ จะพยายามบังคับให้ลูกผมฟังที่ครูฝึกพูด และพยายามจับมือเค้าไปหยิบบล็อคไม้ใส่ลังกล่อง

พอตอนจะกลับ ครูฝึกก็บอกว่าถ้าไม่บังคับเค้าตั้งแต่ตอนนี้ ต่อไปเค้าจะเป็นเด็กเอาแต่ใจ อืม.....

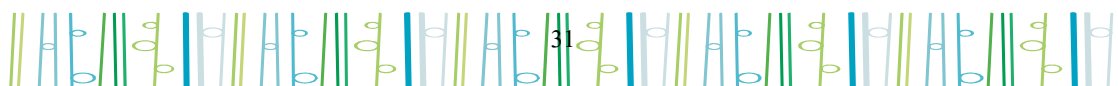
โดย นี้อต.....

ครูฝึกบอกว่าถ้าไม่บังคับตอนนี้ เขาจะเป็นเด็กเอาแต่ใจ.....

ถามตัวเองดูหน่อยนะคะ **ตอนนี้ลูกเป็น "เด็ก" แล้วหรือยัง เป็นเด็กซึ่งลืมนาดูโลก รักใคร่ใกล้ชิดผู้พันกับพ่อแม่ มีพ่อแม่เป็นที่พึ่งพิงทางใจ สามารถสื่อสารบอกพ่อแม่ได้ เวลาอยากได้อะไร หรือรู้สึกอย่างไร**

ยังไม่ได้เป็นเด็ก คิดไปไกลถึงโน่น กลัวว่าเด็กจะดื้อ

ครูฝึกวิธีเก่า เชื่อว่า การประสบความสำเร็จคือการสั่งแล้วเด็กทำตามคะ สำหรับดิฉัน ยิ่งดื้อยิ่งดีคะ เพราะคำว่าดื้อ แปลว่าสามารถแสดงความต้องการตัวเองอย่างชัดเจน เจตจำนงแน่วแน่

ลองอ่านบทของครูพบ ในเล่น 4 เรื่องปัญหาการฝึก 2 แบบที่สวนทางกันค่ะ เพราะการฝึกแบบที่คุณเล่ามานั้นแหละ ป่านนี้เด็กออ เลยไม่ได้เป็นคนเต็มคนเสียที แล้วก็หาว่ารักษาไม่หาย เพราะว่าท่านทั้งหลายเล่นข้ามขั้นพัฒนาการ ยังไม่เป็นเด็ก แต่ก็จะให้เป็นนักเรียน

ทุกวันนี้ต้องตามแก้เด็ก 8 ขวบ 10 ขวบ ที่ยัง**ไม่ไว้ในโลกมนุษย์ เพราะโลกมนุษย์ไม่ทำให้เขารู้สึกมั่นคงปลอดภัย** เด็กทนรับไม่ไหว "หลบใน" ดึกว่า อย่างที่คุณเห็นกับตา แล้วต้องแก้เรื่องนี้อีกทีวัน ความไว้วางใจถึงกลับมาอย่างเดิม

วิธีการที่ดีฉันแนะนำคุณมาตลอดคือสร้างทิวไร้วางใจ เอาความสนุกอบอุ่น มาทำให้เขาผูกพันกับคุณ อยากจะสื่อสารกับคุณ อยากให้เขาเป็นเด็กเต็มตัวก่อน ที่จะเป็นนักเรียนค่ะ

โดย : กิ่งแก้ว

ขอบคุณครับ อ.กิ่งแก้วหลังจากที่ผมได้เริ่มรู้จักฟลอร์ใหม่และเริ่มใช้มันกับลูกของผม ผมก็ได้รับรู้ถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีอย่างสัมผัสได้ ตอนที่ครูฝึกบังคับลูกผมจนเค้าใช้สายตามองมาที่ผมด้วยความรู้สึกอยากให้ผมช่วย ตอนนั้นผมก็พูดกับแฟนทันทีว่า `รู้สึกว่ามันไม่ถูกต้องแล้วนะ` และผมจะลูกไปอุ้มลูก แต่แฟนผมจับมือผมไว้ แล้วบอกว่าอยู่เฉยๆ ซึ่งผมเข้าใจว่าหมายถึงดูให้เห็น ให้จบ ว่าเค้าจะทำยังไงกับลูก

พอครูฝึกบังคับให้เค้าหยิบบล็อกชิ้นสุดท้ายหย่อนลงกล่อง (ทั้งๆที่ลูกผมมองพื้นมองเพดาน) ครูฝึกก็ชมว่าเก่งมาก แล้วบอกว่าคุณพ่อพาลูกไปพักก่อนได้ค่ะ ผมก็อุ้มลูกขึ้นมา ตัวผมก็สั้นๆนิดหน่อย เพราะจากสายตาที่ลูกผมได้มองมาที่ผมตอนที่เค้าถูกบังคับ (เป็นครั้งแรกที่เค้าแสดงสีหน้าที่บ่งบอกถึงความต้องการการช่วยเหลือ) ครูฝึกบอกว่าอีกแป๊บนึงให้พาลูกเข้ามาใหม่ แต่ผมบอกแฟนว่าจะไม่เอาลูกเข้าไปอีกแล้ว และผมก็พาลูกออกจากห้องทันที

แล้วสิ่งที่ผมกลัวก็เกิดขึ้นจริง คือเค้าแทบไม่สนใจผมเลย ถึงผมจะอุ้มเค้าอยู่ แต่เค้าเหมือนตัดตัวเองออกจากโลกนี้จริงๆ และมันก็ทำให้ผมเสียใจขึ้นมาทันที ที่ไม่หยุดการบังคับของครูฝึก ตั้งแต่ตอนที่เค้ามองสบตาผมด้วยสายตาวาววอน แล้วอยู่ๆเค้าก็นับเลข 4 5 6 7 ขึ้นมาแบบลอยๆ ทั้งๆที่เค้าไม่นับเลขออกมาแบบลอยๆมานานแล้ว ซึ่งมันยิ่งทำให้ผมเห็นชัดเจน ว่าวิธีแบบ ABA ไม่น่าจะใช้วิธีที่จะเอามาใช้ควบคู่ไปกับฟลอร์ใหม่ได้ จริงๆผมตัดสินใจว่าจะไม่พาลูกมาทำพฤติกรรมบำบัดอีกแล้ว ตั้งแต่ที่ลูกผมมองสบตาผมด้วยความรู้สึกอยากให้ช่วยเค้า แต่แฟนผมยังอยากฟังความคิดเห็นของคนอื่น ผมจึงมาถาม อ. กิ่งแก้วอีกครั้ง ขอขอบคุณสำหรับความคิดเห็นของ อ. กิ่งแก้วนะครับ มันทำให้แฟนผมเชื่อมั่นเหมือนผมมากขึ้น ช่วยให้ผมหายเครียดไปเยอะเลยครับ

วันนี้ลูกผมก็ไม่แสดงผลข้างเคียงใดๆแล้ว ไม่นับเลขแบบลอยๆอีกแล้ว
หวังว่าจะไม่ทำให้เค้าไม่ไว้ใจผมมากกว่านั้นะ แฮ่ ^^

ตอนแรก ก่อนที่ลูกผมจะพบครูฝึก ผมคุยกับแฟนแล้วว่า ถ้าครูฝึกใช้วิธีบังคับแบบไม่มีเหตุผล ผมจะไม่ยอมให้ฝึกต่อ แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้เข้าห้ามทันที เพราะเกรงใจครูฝึกผู้หญิง

ผมไม่โทษครูฝึกหรอกที่บังคับลูกผมแบบไม่มีเหตุผลและไม่มีความอ่อนโยนและไม่มีขั้นตอนเลย เพราะครูฝึกเรียนมาแบบนี้ ฝึกมาแบบนี้ คำก็ทำได้เพียงเท่านั้น ผมก็คิดว่าการบังคับนั้นผมและแฟนก็สามารถทำกับลูกได้ โดยที่ลูกไม่เสียความมั่นใจ และไม่ตัดตัวเองไปอยู่ในโลกส่วนตัวของตัวเอง

ตอนนี้ผมตัดสินใจไม่ไปหาหมอและครูฝึกอีกต่อไปแล้ว จะรอวันไปฟังอบรมวันที่ 31 มค ช่วงนี้ก็จะพยายามฟลอร์ไทรมกับลูกเท่าที่จะทำได้ ตอนนี้ลูกของผมก็ดีขึ้นมาก (ในความรู้สึกของผมนะครับ)

หลังจากที่ผมเริ่มใช้ฟลอร์ไทรมกับลูก ตอนนี้ลูกผมเริ่มพูดออกเสียงตามทันทีที่ผมพูด ซึ่งเมื่อก่อนผมคิดว่าไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่เค้าจะพูดตามเราได้ สามารถหยิบเหรียญบาทเล็ก เหรียญห้าบาทและเหรียญสิบบาท หยอดลงกระปุกออมสินได้ ทั้งหมดที่ก่อนหน้านี้ ผมไม่รู้เลยว่าเมื่อไหร่เค้าจะทำได้

และเดี๋ยวนี้ คำก็ไม่แยกตัวไปนั่งคนเดียวแล้ว ไม่ไปนั่งในมุมอีกแล้ว แต่ยังมีอาการเวลาที่พาออกไปเดินเล่น แล้วพอเค้าเดินไปไกลหน่อย แล้วเรียกไม่คอยยอมกลับมาหา ต้องแกล้งร้องให้ บอกว่าไม่รอปะป้าเลย ไม่รอแม่มาเลย คำก็จะหยุดเดินแล้วหันมามอง แล้วเดินกลับมาหา

โดย นี้อ.....

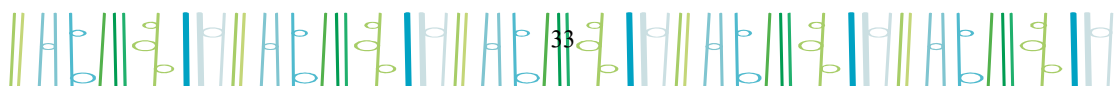
เท่าที่เล่ามา ดูเหมือนน้องภูเริ่มการสื่อสารด้วยภาษากายระยะไกลได้แล้ว ให้พ่อแม่พยายามใช้มาก ๆ เช่น กวักมือ พยักหน้า จู๋นิ้ว ชี้มือประกอบคำพูด ภาษากายระยะไกล คือทักษะเพิ่มความมั่นใจในตนเอง ซึ่งจะมีประโยชน์มากสำหรับเด็กทุกคน เมื่อเขาเริ่มการสื่อสารได้ ช่วยดูว่าเขาเริ่มส่งภาษากายเองด้วย หรือเปล่า

ตอนนี้อย่ารู้ใจเขามากเกินไป อย่าบริการเร็วเกินไป ให้พยายามรอคอย และกระตุ้นให้เขาสื่อสารด้วยภาษากายมาก ๆ มีความจริงที่หลายคนไม่รู้ คือคนเราสื่อสารด้วยภาษากาย พวกเขาทาง สีหน้า แววตา และน้ำเสียง โดยใช้ถึง 80-90 % ที่เหลือ 10-20% สื่อด้วยภาษาพูด

สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กออไม่เหมือนเด็กอื่นคือภาษากายที่บกพร่อง

โดย : กิ่งแก้ว

การสื่อสารระยะไกล เท่าที่ผมนึกออก ก็เช่น กวักมือเรียกเค้า คำก็มอง แต่ไม่มา ^^ หรือทำท่าตลกๆพร้อมส่งเสียงแปลกๆ คำก็หันมาสนใจ แล้วก็หัวเราะ แต่ก็ยังไม่เดินมาหาอยู่ดี ต้องใช้ของที่น่าสนใจ หรือของใหม่ๆแปลกตา คำถึงจะเดินมาหาอะครับ ^^

แฟนผมก็บอกว่าผมรู้ใจลูกมากเกินไป บางครั้งแทนที่จะได้ทำฟลอร์ไทม์กับเค้า ผมก็ดันให้เค้าชะง่อน บางครั้งผมก็เตือนแฟน บางครั้งแฟนก็เตือนผม ฟลอร์ไทม์จะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก

มีเรื่องหนึ่งที่ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงก็คือ ผมกับแฟนพาลูกไปเที่ยวสวนสัตว์ที่โคราช พยายามชี้ให้เค้าดูสัตว์ต่างๆ เค้าไม่มองตามที่ชี้เลยสักครั้งครับ เครียดมากๆ ยังคิดไม่ออกว่าจะใช้วิธีแบบไหน ที่จะช่วยให้เค้ามองตามที่เราชี้จะครับ เรื่องระยะที่เราชี้ ผมก็ไม่แน่ใจว่าจะมีส่วนด้วยมั๊ย

เพราะขนาดหนังสือนิทานที่เล่าให้เค้าฟังบ่อยๆ เวลาชี้ให้เค้าดูรูป เค้าก็ยังมองตามมั่ง ไม่มองตามมั่ง

โดย นี้อ.....

เรื่องสัตว์ยังไม่ต้องรีบเลยคะ ยังไม่หายกลัวคนเลย จะแนะนำให้รู้จักตัวอะไรก็ไมรู้ อันตรายหรือเปล่านั้นไม่รู้ จ้างให้ทิด **เมื่อไรลูกบอกว่ากลัวได้ แล้วแสดงอาการกลัวจัด ๆ (ถ้าบอกว่ากลัวเพราะอะไรได้ก็ยิ่งดี) ค่อยพาเผชิญโลกกว้าง ตอนนี้อาเทาที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของเขาก่อน ถ้าสื่อระยะไกลไม่ได้ ก็สื่อระยะใกล้ก่อน ได้แล้ว ค่อย ๆ เพิ่มระยะทางคะ**

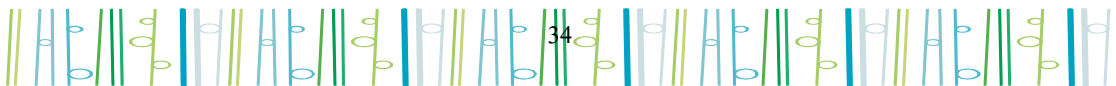
โดย : กิ่งแก้ว

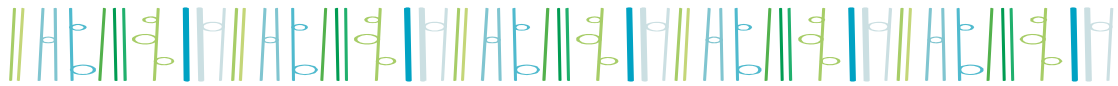
เล่าให้ฟังเรื่องนึงคะ ตอนลูกชายอายุประมาณ 2 ขวบ 4 พร้อมรู้จักสัตว์เยอะแยะไปหมด (รู้มาจากการฝึกแบบนั่งโต๊ะปรับพฤติกรรมแหละคะ ชี้บัตรคำ ตอบได้ให้ใส่ลูกปัด 1 ลูก เป็นต้น) ซึ่งตอนนั้นยังไม่รู้จักฟลอร์ไทม์ คำถามประเภท "อะไร" นี่สบายมากคะ แต่คุยไม่เป็นคะ ชอบพูดอะไรลอย ๆ ไม่ได้ตอบ ถ้าไม่ใช่คำถามประเภทนั้นอะไร ช่วงนั้นแม่พร้อมได้พาไปเที่ยว ซาฟารีเวิลด์ ลูกนั่งนิ่งมาก มองสัตว์นะคะแต่ไม่มีอาการตื่นเต้นเหมือนพี่เค้าอะคะ แต่ถ้าถามว่าพร้อมนั้นตัวอะไรจะตอบได้ถูกต้องหมด แบบไร้อารมณ์ แม่กลับบ้านมาด้วยความห่อเหี่ยวและเหนื่อยล้าเหมือนกันคะ แต่หลังจากนั้นเริ่มรู้จักฟลอร์ไทม์จากหนังสือ กิ่งแก้วแม่พร้อมเล่นกับลูก ไม่ปล่อยให้เค้าอยู่คนเดียว พุดไปเรื่อย ๆ เวลานั้นรถไปกับเค้าเดินเล่นกับเค้าเป็นการพูดเหมือนเป็นการคุยให้ฟังอะคะ สิ่งที่ได้ผลเร็วที่สุดคือการไม่มีโลกส่วนตัวแม่พร้อมเรียกว่าหลุดออกมาจากเปลือก หลังจากนั้นทุกอย่างดีขึ้นเร็วมาก แม่พร้อมคิดว่าเมื่อเด็กหลุดออกจากโลกของตัวเอง มีความสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เด็กก็พร้อมจะเรียนรู้ทุกอย่างจริงเรียนรู้ได้เร็ว

หลังจากนั้นประมาณ 2 ขวบ 8 ไปอีกที โอ้โฮ เหมือนกระดี่ได้น้ำเลยคะ กะดี่กะด้า ชวนเราดู ดูนั่นชียีราฟ โอ้โฮ นกเต็มเลย ไปดูฝั่งนั้นที่ฝั่งนี้ที (ในรถ) สมใจแม่จริงลูกเอ๋ยสมกับที่เหนื่อยยากจริง ๆ

หลังจากนั้น 3 ขวบกว่า ๆ คำถามประเภท "ทำไม" ก็สบายมากเช่นกัน (ก็เค้าอยากรู้จนทนไม่ไหวนี่คะ)

คุณพ่อตั้งใจทำตอนนะคะ แม่พร้อมเองทั้งทำกับลูกตัวเองได้ผลที่ดีมาก ๆ รวมทั้งมีกลุ่มแม่ ๆ ด้วยกันที่ตั้งใจทำฟลอร์ไทม์ บางคนก็ทำเก่งมาก บางคนก็ทำไม่ค่อยเป็นแต่ไม่ยอมแพ้ ลูกดีขึ้นมาก ๆ ทั้งนั้นคะ

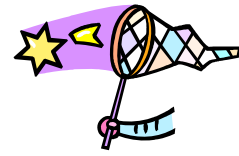

ยิ่งลูกมีปัญหาเรื่องระบบ SI ไม่มาก ยิ่งดีขึ้นเร็วจริง ๆ ค่ะ

สำคัญก็คือคุณพ่อใจเย็นลงหน่อยค่ะ เพราะดูจากที่คุณพ่อเล่ามา อีจฉานะคะเนี่ย เรียกหันแล้วอะ อายุแค่นี้เอง (แหมทำไมเราไม่รู้จัก ฟลอร์ไทม์เร็วกว่านี้นะ) ตอนพร้อมอายุเท่ากันหรือ อย่าได้ปล่อยให้เท้าแตะพื้น He วิ่งกระจาย ไม่ต้องเรียกซะให้ยาก เตรียมรองเท้าผ้าใบไว้ได้เลยวิ่งตามโลด

เป็นกำลังใจให้ค่ะ

โดย : แม่พร้อม

ขอบคุณแม่พร้อมมากเลยนะคะ พอมผมได้อ่านที่แม่พร้อมเล่าให้ฟัง แล้วผมมานั่งนึกย้อนกลับไปเมื่อ 2 เดือนก่อนนี้ ผมก็เห็นว่าเค้าออกมาจากโลกส่วนตัว 80-90% แล้วครับ ยังมีบ้างเวลาถ้าเผลอปล่อยเค้าให้อยู่คนเดียว แต่เวลาที่ผมปล่อยเค้าอยู่คนเดียวแปบหนึ่ง แบบว่าเดินไปเช็คบิลลูกค้า แล้วพอมกลับมา เค้าก็ยังนั่งที่เดิม ทำสีหน้าเหมือนกับว่า รอตุว่าเราจะเข้ามาหาเค้าหรือเปล่า ส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจากการที่ผมไม่ค่อยห่างเค้าเลยหลังจากที่รู้จักฟลอร์ไทม์อะครับ แล้วก็จริงๆ แล้วเวลาเรียก เค้าก็ยังไม่หันเท่าไรนะครับ แต่บางครั้ง น่าจะ 50-50 อะครับ และบางครั้งถ้าเค้าเล่นอะไรอยู่ หรือสนใจอะไรอยู่ เรียกไม่หันเหมือนกันครับ ^^

ตอนนี้น้องอายุ 1 ขวบ 10 เดือน ผมก็หวังว่าเค้าจะดีขึ้นเรื่อยๆ ๆ ๆ บางวันก็ท้อและห่อเหี่ยว เพราะเห็นการตอบสนองที่ไม่ได้ตั้งใจ บางวันก็ดีใจตื่นเต้น ที่เห็นเค้าดีขึ้นในบางเรื่อง ^^

ผมรู้สึกว่ หลังจากที่ผมพาลูกไปโดนบังคับมาแค่ครั้งเดียว มันส่งผลกับความสัมพันธ์ของผมกับลูกนิดนึง (แต่มากมาย)

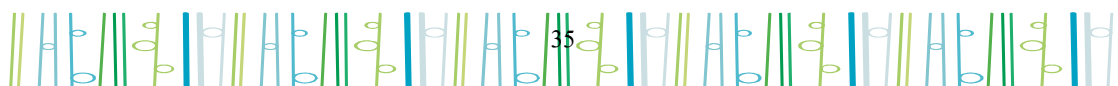

อย่างเช่นการอาบน้ำ การล้างกัน การแต่งตัว เหมือนเค้าไม่ค่อยยอมให้แต่งตัวดี ๆ ไม่ยอมให้เช็ดตัวดี ๆ เหมือนที่ผ่านมา หรืออาจจะเป็นผลมาจากการที่เราพาเค้าไปโดนบังคับต่อหน้าเรา โดยที่เราไม่ช่วยอะไรเค้าเลย และเมื่อผมใช้น้ำเสียงที่ดุ เค้าก็มีสีหน้าคล้ายวันที่เค้าโดนครูฝึกบังคับเลยครับ หรือนี่คือสัญญาณที่บอกว่าเราใช้วิธีที่ผิด

ตอนนี้ผมกับแฟนมีความเข้าใจตรงกันแล้ว แต่ยังไม่เหลือแม่แฟนอีกคน เพราะท่านยังคิดว่าการใช้หลาย ๆ วิธีเข้าช่วย น่าจะได้ผลเร็วและดีกว่า ผมกับแฟนกำลังหาวิธีอธิบายให้ท่านเข้าใจว่าจะไม่ใช้วิธีที่ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับเราอีกเด็ดขาด แฮ็อ . . .

โดย น็อต.....

เทคนิคฟลอร์ไทม์ ให้ดูได้นะค่ะ ถ้าทำผิดก็ดูได้ แต่พ่อแม่ต้องอดด้วยสติ ค่อย ๆ เร่งเสียง หน้าค่อย ๆ ตึงขึ้น เพราะเขาจะต้องหัดอ่านสีหน้าและน้ำเสียงของพ่อแม่เหมือนกัน

แต่ถ้าดูเต็มสปีดจาก 0-10 เขาจะ "หลบใน" เลยอดเรียนรู้

พ่อแม่หลายคน พอเห็นลูกหน้าจ้อย แอบดีใจ ลูกทำหน้าจ้อยเป็นแล้ว

โดย : กิ่งแก้ว

55555 ผมก็แอบดีใจเหมือนกันครับ แต่สีหน้าแบบนี้ ผมสงสัยเค้ามากกว่า ^^ ก็คุยกับแฟนว่า สีหน้าแสดงอารมณ์แบบนี้ก็ดีนะ รู้สึกได้ว่าเค้าแสดงอารมณ์ แต่ไม่ยอมให้ทำเป็นแต่อารมณ์เสียใจ

อากาศช่วงนี้ เย็นมาก เวลาอาบน้ำล้างตัวล้างกัน เค้าจะไม่ค่อยนั่งไม่ค่อยสงบให้ทำงานเสร็จเท่าไร แบบว่าต้องปล้ำกันทุกทีเลยครับ เค้าจะดิ้นสู้แรงมาก ถ้าเราบังคับมากๆ (เพราะอากาศเย็น ต้องรีบ แต่งตัวให้เค้าอะครับ) เค้าจะแสดงสีหน้าแบบที่โดนครูฝึกบังคับเลยครับ (ใจเสียเลยเวลาเห็นสีหน้า แบบนั้น) ต้องปล่อยก่อนทุกที แล้วค่อยๆพยายามไล่แต่งตัวให้เค้า ริงิ้วหัวห้องเลยครับ กว่าแต่งตัวเสร็จแต่ละที ^^

โดย นี้อต.....

ไม่เป็นไรหรอกค่ะ กิจกรรมใด ทำแล้ว ไม่หลบใน ก็ทำไปเถอะค่ะ ทำหน้าแบบไหนก็ได้ ยกเว้น "หน้าแบน" ไร้อารมณ์ แหวตาว่างเปล่า แบบนั้น ไมโอเค ทำทุกกิจกรรม เพื่อสัมพันธ์ภาพ การสื่อสาร และ การคิดค่ะ

แค่ทำเป็นริงิ้วตักหน้า ตักหลัง ให้เขาหาทางหนี ก็เป็นการคิดค่ะ คิดว่าจะหนีทางไหน ด้วยเจตจำนง จะไม่ให้ล้างกัน 55555

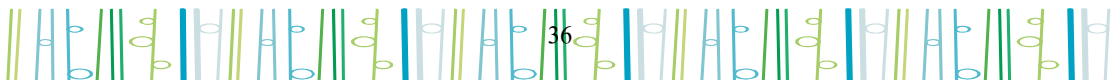
โดย : กิ่งแก้ว.....

หลังจากที่ผมพาลูกไปโดนครูฝึกบังคับวันศุกร์ที่ผ่านมา ตอนนั้นก็ผ่านมา 5 วันแล้ว เวลาที่ผมจะถอดเสื้อผ้าอาบน้ำหรือล้างกันลูก อาการที่เค้าแสดงออก ตอนแรกผมคิดว่าเพราะเค้าหงุดหงิดบางครั้ง

แต่ตอนนี้ ผ่านมา 5 วันแล้ว อาการมันไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยครับ เค้ามีอาการเหมือนกลัวว่าเราจะไปทำอะไรเค้า ทั้งๆที่ผมไม่เคยตีเค้าหรือทำอะไรให้เค้ากลัวเลยนะครับ ผมคิดว่ามันเป็นผลที่เกิดมาจากการที่เค้าโดนครูฝึกบังคับต่อหน้าผมกับแฟน

เพราะก่อนหน้านี้ เค้าไม่เคยเป็นแบบนี้เลยครับ คือถ้าครั้งไหนเค้าอแง หรือไม่ค่อยยอมให้ถอดไม่ยอมให้ล้าง ผมก็หลอกล่อ เล่นกะเค้าจนทำได้สะดวก

แต่ 5 วันที่ผ่านมา มันไม่น่าจะปกติเท่าไรเลยอะครับ ยิ่งช่วงนี้ ดันต้องหยุดดูเค้าก่อนไปตรวจที่

กทม วันที่ 22 นี้ด้วย คำยิ่งแสดงอาการเหมือนกับกลัวเราจะทำอะไรคำยังงั้นแหละครับ อธิบายไม่ถูก เพราะเค้าไม่เคยเป็นแบบนี้

ถ้าเป็นเพราะที่ผมพาเค้าไปโดนบังคับมาละก็ ผมจะยิ่งเสียใจมากขึ้นไปอีก เพราะเค้าแสดงอาการและสีหน้าแบบวันนั้นเลย เครียดมากจริงๆครับ ไม่น่าพาเค้าไปโดนบังคับเลย ขนาดทำตลก ทำท่าทางที่เค้าเห็นเมื่อไหร่ ต้องหายหงุดหงิด เค้าก็ไม่หาย ผมกับแฟนเครียดสุดๆเลย ถึงจะรู้ว่าสักวันเค้าต้องกลับมาไว้ใจเราเหมือนเดิมแน่นอน แต่ตอนนี้ เวลานี้ กับสีหน้าและท่าทางที่เค้าแสดงออก ผมแทบจะหมดกำลังใจไปเลยครับ

โดย นี้อต.....

คะ ก็ต้องอดทนทำกันไป ปลอดภัยกันไป หลอกสอกันไป หวังว่าเด็กเขาจะลืมในไม่ช้า แต่ก็ต้องทำใจนะคะ เผลอเด็กออกทิสติกส่วนใหญ่จำแม่นคะ

อ้อ อีกอันหนึ่ง ความกังวลใจของพ่อแม่ที่จะต้องพาลูกไปตรวจที่กรุงเทพพร้อมกับความรู้สึกผิด ส่งผลถึงคุณภาพการทำฟลอร์ใหม่ด้วยหรือเปล่า ถ้าคิดว่ามี ปรับแก้ที่ตัวเองก่อนคะ

คาถาคือ ทำงานตรงหน้าที่ดีที่สุด ไม่คร่ำครวญกับอดีตที่ผ่านมาแล้ว ไม่กังวลกับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง พระท่านว่า "อยู่กับปัจจุบัน" คะ อยู่กับปัจจุบัน

โดย : กิ่งแก้ว.....

เมื่อวาน ขับรถไป กำลังคิดหาวิธีแก้ปัญหา ลูก คิดถึงเรื่องเล่นกับลูก คิดกังวลกับอนาคตของลูก..... ได้ยินเสียงเพลงท่อนหนึ่งอยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิด สติเราให้ทัน อยู่กับสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำวันนั้นให้ดีที่สุด.....

สติมาเลยคะ ความกังวลกระเด็นไปเลย เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่มีประโยชน์กับชีวิตเราตอนนี้

เรากำลังวิ่งมาราธอนกันอยู่คะ หากยังไม่ถึงเส้นชัย เราคงยังไม่ยอมแพ้ เหนื่อยนักเราก็หยุดพัก หยุดคิดได้คะ มีทั้งคนที่อยู่ข้างหน้าเรา และอยู่ข้างหลังเรา เก็บความสุขจากระยะทางที่ได้จากการก้าวเดินนะคะ

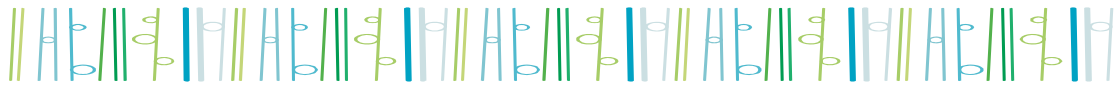
เป็นกำลังใจให้เพื่อนร่วมทางคะ

โดย : แม่แอน

ท้อและเสียใจ แต่ก็ไม่ถอยเช่นกันครับ อย่างน้อยก็มีที่นี้ให้ได้บอกเล่าถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงของลูก และได้ระบายความอัดอั้นที่เกิดขึ้นในบางครั้ง

ลูกที่เป็นเด็กพิเศษ ทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปมาก แต่รู้สึกว่ามันเปลี่ยนไปในทางที่ดี ที่เหลือก็ต้องพยายามทำให้ดีที่สุด อย่างน้อยก็มีคนนำทางที่ดี และมีคำแนะนำจากผู้ที่ผ่านมาความรู้สึกละเอียดต่าง ๆ นั้นมาแล้ว ขอขอบคุณทุกคนจริงๆ ครับ 😊

วันนี้เป็นครั้งแรก ที่ผมบอกให้ลูกหอม ก่อนให้ขวดนม เค้าหอมแก้มแบบอารมณ์ดี ผมดีใจมากๆ เลยครับ เป็นครั้งแรกที่บอกให้หอมแก้มแล้วเค้าหอม แต่ก่อนหน้านี้ ก็จะหอมได้อยู่แล้ว แต่พอพาไปโดนบั้งคั้บมา เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย

ก็เลยต้องเล่นกับเค้าแบบเกือบทั้งวัน แล้ววันนี้ก็สามารถถอดเสื้อผ้าอาบน้ำล้างกันเค้าได้แบบที่เค้าไม่ไว้วางใจแล้ว รู้สึกดีมากๆ เลยครับ ต่อไป คงต้องเล่นให้มากขึ้นทุกวัน เพราะเราจะไปสอนอะไรเค้าก็ยังไม่ได้ เพราะเค้ายังไม่สื่อสารกับเรามากนัก หวังว่าการเล่นให้เค้าชอบใจ จะเป็นตัวดึงให้เค้าเริ่มสื่อสารมากขึ้น วันนี้คงหลับฝันดีแน่ๆ เพราะลูกหอมแก้มแบบรู้เรื่อง ครั้งแรกในชีวิต ^^ 😊

โดย นี้อด.....

วันนี้ ผมเอารถของเล่นคันใหญ่ที่เค้าเล่นประจำ ไปเก็บไว้บนตู้เสื้อผ้า
 เค้ามองเห็น แล้วอยากได้ เค้าก็ทำเสียงอ้อๆ แล้วก็บอกว่า อ้อๆ

ผมก็อ้อมเค้าขึ้นมา แล้วถามว่า

พ่อ - จะไปไหนเหรอ

น้องภู - อ้อๆ

พ่อ - ไปเที่ยวเหรอ

น้องภู - อ้อๆ

พ่อ - (เดินจะออกประตูห้อง)

น้องภู - ดิ้น และร้องอ้อๆ

พ่อ - เอ้า ไม่ไปเที่ยว แล้วจะให้อ้อมไปไหน

น้องภู - อ้อๆ (เอียงตัวกลับเข้าไปในห้อง)

พ่อ - จะฟังนิทานเหรอ แล้วหยิบนิทานเรื่องนี้ให้

น้องภู - อ้อๆ หยิบนิทานแล้วปล่อยทิ้ง (ดิ้นๆ เตะเท้า)

พ่อ - ไม่ฟังนิทาน อ้อ จะเอาลูกบอลเหรอ หยิบบอลให้

น้องภู - อ้อๆ แล้วปิดบอลทิ้ง แล้วเอียงตัวไปทางตู้เสื้อผ้า

พ่อ - อ้อ เอาไม้แขวนเสื้อเหรอ หยิบไม้แขวนให้

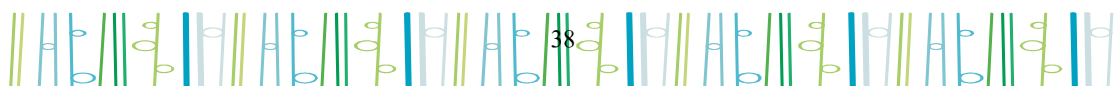
น้องภู - ปิด ไม่เอา แล้วมองรถของเล่นบนตู้

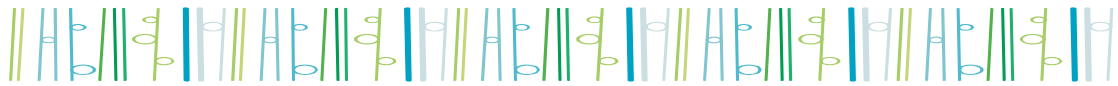
พ่อ - อ้อ จะเอารถไ้ข่มั้ย

น้องภู - รถ

พ่อ - เอารถไ้ข่มั้ย

น้องภู - อ้อๆ มองรถ แล้วดิ้นๆ พร้อมเตะขา

พ่อ - ซื้ไปที่รถแบบจ้่มรถเลย เอารถไ้จ้่มยี้

น้องภู - มอง และทำเสียงอ้อๆ

พ่อ - เอาม้ยี้ๆ

น้องภู - เอาๆ

พ่อ - พอน้องภูพูดเอาๆปั้บ ก็หยิบให้เลย

พ่อ - ทีหลังบอกว่าเอารถนะ เอารถ ๓ แล้วก็จะเดินออกห่างตุ้

น้องภู - อ้อๆ ดั้นอีก เตะขาแล้วมองไปหลังตุ้อีก(จะเอาอีกคันด้วย) ^^

พ่อ - จะเอาอะไรอีก เอาอีกคันหรือ (ซื้ไปที่รถอีกคันที่อยู่บนตุ้)

น้องภู - ก็มอง แต่นิ่งๆ ไม่ร้องอ้อๆ

พ่อ - อ้อ ไม่เอาแล้ว ปะๆ จ้้นไปเล่นกัน (ทำท่าจะเดินออกห่างตุ้)

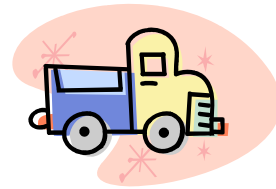
น้องภู - ร้องอ้อๆ มองที่รถบนตุ้

พ่อ - จะเอารถอีกหรือ (เดิมเอาน้้วไปจ้่มที่รถอีก)

น้องภู - เอาๆ

พ่อ - อ้อ เอาอีกคัน (แล้วหยิบให้เค้า)

น้องภู - ยี้ม ^^

แล้วก็อ้่มเค้าพาเดินไปเล่นที่เตียง เค้าก็วางรถลง และเริ่มเล่นทันที ไม่มีที่ท่าหงุดหงิดต่อเนื่องจากการย้อเลย ผมรู้สึกว้เค้าเริ่มทนได้กับการต้อ การได้สิ่งว้เค้าต้องการแบบช้ันดนิ่ง โดยไม่มีอาการตัดตัวเอง บางครั้งเค้าเริ่มจ้้นว้แล้ว แต่ยังไม่มองตามที่เราซื้ให้ดู เริ่มพูดตามทันทีที่ได้ยินเราพูด (เดี๋ยวน้้แทบจะพูดได้ทุกคำว้เราพูดให้ฟัง แต่ไม่ซ้ัด)

จากประสบการณ์ว้ที่ผ่านมาทั้งหมดกับลูกตัวเอง ผมคิดว่าเด็กว้เข้าช้่ายออทิสติกหรือเป็นออทิสติก แต่อายุน้้อย เช่นไม่ถึง 2 ขวบ แล้วยังไม่พูดไม่สื่อสาร **การเล่นให้เค้าสนุก ให้เค้าหัวเราะ เป็นประตุว้จะดีว้เค้าเข้ามาสู่โลกของเราอย่างมีประสิทธิภพที่สุดเลยคร้บ ^^**

โดย น้อต.....

ดีค้ะดี น้ับดูน่าจะถึง 20 วงรอบนะค้ะ การโต้ตอบไปม้ด้วยน้้าเสียง สีหน้า ท่าทางได้วงรอบมาก ๓ 40-50 วงรอบ จะบ้้องกันเรื่องการพูดตาม และจะช่วยการควบคุมอารมณ์ค้ะ เพราะว่าลูกจะ "ทน" ต่อความหงุดหงิดค้บข้องใจเวลาที่ยังไม่ได้ตามว้ต้องการค้ะ **เด็กว้ "พื้นฐาน" ไม่แนน พ่อแม่จะต้องตามแก้ปัญหาพฤติกรรมกันแบบไม่รู้จ้กจบจ้กสิ้นเลยค้ะ** ใจเย็น ๓ ต้อไปเรี้อย ๓ ค้ะ ใ้ช้น้้าเสียง สีหน้า ท่าทางเยอะ ๓ ดีแล้วค้ะ น่าจะถึงกลางระดับ 4 แล้วค้ะ

ไม่ว้ว่าอายุน้้อยหรืออายุมาก ถ้าพัฒนาการอยู่ระดับเดียวกัน ก็ต้อทำแบบเดียวกันค้ะ เพียงแต่พ่อแม่ของเด็ท้โตม้กจะทำใจลำบากว้จะต้อเล่นกันให้สนุก โดยไม่ต้องสอนไม่ต้องสั่ง ขนาดคุณน้อตเองขนาด

เริ่มตอนลูกยังเล็ก ช่วงแรกคุณนี่ต ก็ยังอยากจะสอน อยากจะหัดให้ลูกทำโน้นทำนี่ ก็เข้าใจนะคะ ทุก คนก็อยากให้ลูกทำเป็น ทำได้เหมือนเด็กวัยเดียวกัน

แต่พัฒนาการมันยังไม่ถึง ก็ยังไม่ได้ แล้วมันก็อธิบายยากจริง ๆ ว่าเมื่อเด็กมีสัมพันธภาพกับคนแล้ว เขาจะค่อย ๆ เรียนรู้จากคนได้จริง ๆ ก็มีพ่อแม่หลายคน ที่ทำใจไม่ได้ เลิกทำพลอร์ไทม์ไป เพราะว่าไป บอกเขาว่าอย่าเพิ่งสอนพูด เพราะลูกยังอยู่ในโลกของตัวเอง เขาเลยไม่ยอมทำ ทั้ง ๆ ที่สอนพูดมา เกือบ 3 ปีแล้ว ยังไม่ได้ เพราะข้ามขั้นตั้งหลายขั้น ถึงพูดได้ เขาก็ไม่พูดกับคนหรอกค่ะ พูดไปเรื่อยเปื่อย เฮ้อ.....

โดย : กิ่งแก้ว.....

4-5วันที่ผ่านมา นีองูเริ่มมีการเดินมาจูงมือผมหรือแฟน (ตอนกินอิมและอาร์มอนด์) เพื่อให้ทำตามที่ คำต้องการ คือเค้าเดินมาจูงมือให้ผมไปนั่งรถของเล่น แล้วเค้าก็นั่งรถของเล่นอีกคัน

ตอนที่เค้าเดินมาจูงมือผม ผมก็ถามว่า ไปไหนเหรอครับ เค้าก็ทำเสียงในลำคอว่า อ้อๆ แล้วก็ดึงผมไป ผมก็ค่อยๆเดินตามไป ปากก็ถามว่าไปไหนครับๆ พอเดินมาถึงรถของเล่น เค้าก็ดันผมให้เข้าไปหารถ ผมก็ถามว่า ให้ป้านั่งเหรอ ถามอยู่หลายครั้ง จนเค้าพูดว่า นั่ง ผมจึงนั่ง แล้วเค้าก็เดินไปนั่งรถอีก คันนึง แล้วก็ค่อยๆเข็นรถเข็นไปข้างหน้า พร้อมกับมองมาที่ผม แล้วส่งเสียงอ้อๆ ผมก็ถามว่าแข่งกัน หรือ แข่งกันใช้มัย แข่งกันๆ เค้าก็พูดออกมาว่า แข่งกัน

แล้วผมก็ค่อยๆเข็นรถไปข้างหน้า เค้าก็ยิ้ม แล้วเข็นรถของเค้าตาม ผมก็ทำเสียงสนุกๆ ป้าแข่งแล้วๆ นีองูตามมาเร็วๆ เค้าก็ชอบใจใหญ่ เอาขาเข็นรถใหญ่เลย

แต่หลังจากเล่นได้สักพัก ที่ร้านก็เริ่มยุ่ง ผมก็เลยหยุดเล่น เค้าก็ทำเสียงอ้อๆ เหมือนจะให้เราเล่นกับ เค้าต่อ ผมเลยให้แฟนไปนั่งรถแทน เค้าก็เล่นกับแฟนต่อได้ แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนถ้าไม่ได้ตั้งใจปั๊บ เค้าจะ หยุดทุกอย่าง แล้วเดินหนีไปเลย

ช่วงนี้ ผมรู้สึกว่าการอาร์มอนด์หยุดหัดไม่ได้ตั้งใจแบบร้ายๆของนีองู ลดลงไปมากๆ คือไม่ต่อต้านจนสุดฤทธิ์ เหมือนเมื่อก่อน ขนาดตอนล้างกัน ผมบังคับถอดเสื้อผ้า ทั้งๆที่เค้าไม่ยอม แต่พอเข้าห้องน้ำแล้ว ผมก็ ทำเสียงสนุก และเอารถของเล่นเข้าไปด้วย เค้าก็สงบลงได้ไม่ยาก หวังว่าอะไรจะดีขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ

โดย นีต.....

